ATEITIS

4

REPORTAŽAS IŠ MT. CARMEL LIETUVIŲ PARAPIJOS

1918 LAISVĖS KOVOS METAI 1968

ATEITIS **LIETUVIŲ KATALIKIŠKOJO JAUNIMO eina nuo 1911 m. ŽURNALAS**

1968 metai balandis Nr. 4

Atviras laiškas ATEIČIAI — dr. D. Bieliauskienė 93
Laisvė — chaosas ar tvarka? — Rasa Jasevičiūtė 94
Atviras redaktoriaus atsakymas — Antanas Sabalis 95
Eilėraščiai — Mykolas Viltis 96
Komentarai 97
Individas — Kristina Gedrimaitė 98
Reportažas iš Mt. Carmel:
Vienos lietuvių parapijos istorija — Kęstutis Čižiūnas ir Vincė Juškaitė 99
Filmos ir jų išdavos — Dainora Juozapavičiūtė 106
Ar tikrai pakankamai žinom? — Almis Kuolas 107
Neramu (eilėraštis) — Indrė Damušytė 107
Ištraukos iš "Detalių" — Aldona Baužinskaitė-Kairienė 108
Visas rūpestis—jaunajai kartai — T. Leonardas Andriekus, OFM 110
Globėjų Forumas 113
Ex Libris: Ateitis
Knyga apie gyvenimo šaltinius — Laima Švėgždaitė 115
Protestas ar pasmerkimas? — K. Skr. 115
MAS globėjų suvažiavimas Kanadoje — Antanas Razgaitis 116
Ateities Spinduliai — jaunučių skyrius
Džiaukimės! 118
Lietuvos laisvinimo institucijos — G. I. 119
Ateitininkai yra jauni! — Rūta Čepaitytė 120
Vyčio Kryžius — G. I. 121
Ką lietuvybė mums duoda? — Ona Elvikytė 122
Mano šuniukas — Nemina Balsytė 122
Šluočius (liaudies pasaka) 123
Vakarienė mūsų namuose — Aloyzas Pakalniškis 124

Kreivos šypsenos ..... viršelio 3 psl.

Viršelis — moksleiviai sustoję ratu Kennebunko stovykloje — **Vytauto Maželio** nuotrauka.

REDAKCIJA: vyriausias redaktorius — **Antanas Sabalis**; jaunesniųjų moksleivių skyrius — **Gintarė Ivaškienė**; nariai — **Gabija Juozapavičiūtė, Vincė Juškaitė, Petras Sandanavičius, Raimundas Šilkaitis.** Redakcijos adresas: ATEITIS, 80-23 85th Drive, Woodhaven, New York 11421.

ATEITIS yra Moksleivių Ateitininkų Sąjungos leidinys. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje $5.00, susipažinimui prenumerata $3.00, garbės prenumerata $10.00; visur kitur laisvajame pasaulyje $3.00.

Administratorius: **Kazys Vainius — ATEITIS, 64-09 56th Road, Maspeth, New York 11378.**

Spaudos darbus atlieka Tėvų Pranciškonų spaustuvė Brooklyne.

ATEITIS — The Lithuanian Catholic Youth Magazine
Published monthly, except July and August by the Lithuanian Catholic Youth Association. Yearly subscription in US and Canada $5.00. Single copy 50 cents. Entered as second class matter and second class postage paid at the Flushing, New York Post Office.

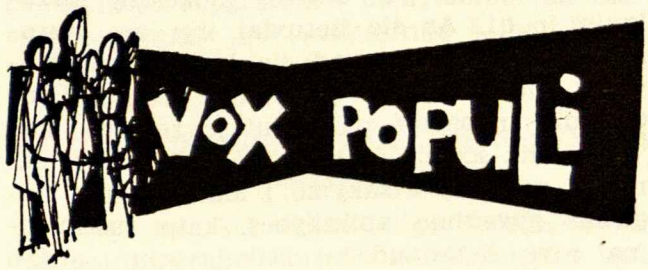

Atviras laiškas "Ateičiai"

Gerbiamieji,

Neseniai skaičiau straipsnį viename žurnale, kur buvo aiškinama, kad žmogus, pasiekęs savo amžiaus vidurį, neturėtų pradėti savęs gailėtis, bet, priešingai, turėtų džiaugtis, pasiekęs stadiją, kuri jam leidžia naudotis specialiomis privilegijomis, kurių jaunimas jau vien dėl savo amžiaus chronologiškumo niekad neturėjo ir neturės. Būtent, jam nereikia daugiau girti ir domėtis dalykais, kurių jis nevertina; jis gali leisti sau nekreipt dėmesio į tuščius juokus ar nuobodžias kalbas, nebijodamas, kad gali būti išmestas iš glaudžios grupės. Jis gali atsistoti ir pareikšti savo priešingą nuomonę prieš senus autoritetus, kadangi jie jau nustojo jam būti "tėvo figūromis", lygiai kaip jis drįsta pareikšti nesutikimą su jaunomis idėjomis, nebijodamas, kad kas nors jį gali išvadinti atsilikusiu nuo pasaulio tempo (kadangi jis žino, kad jis toks nėra). Taigi ta proga ir aš, pasiskaičiusi paskutinį "Ateities" numerį, nutariau pasinaudoti ta privilegija ir pagvildenti keletą problemų.

Sausio mėn. "Ateityje" mane nustebino, kaip lengvai yra nurašomi į nuostolius visi kolegos, kurie yra pavadinti "narkotiniais intelektualais", ypač tie, kurie mėgina ar drįsta kalbėti apie kitokią pasaulėžiūrą. Jie ne tik nėra verti dėmesio, bet tuojau nurašomi, kaip mirusieji. Toliau yra siūloma dirbti, rimtai studijuoti ir svajoti, kad galėsime "paūžti" sekančiais metais. Ir, svarbiausia, vengti "globalinių" ir "universalinių" diskusijų.

Taigi susidaro bendras įspūdis, kad tol, kol mūsų graži, sveika, rimtai studijuojanti išrinktųjų grupė galės išsilaikyti savame kiaute — mūsų tikslas yra atsiektas, nors visas pasaulis už šitų siaurų ribų ir liepsnotų desperacijoje. Ko mums domėtis tais, kurie neįstengia sau patys padėti? Juk tas vienas faktas, kad lietuvis studentas pasidarė žinomu "bytniku" Kalifornijoj eo ipso išmeta jį iš lietuvių tarpo kaip išgamą. Dėl ko? Ar dėl to, kad jis išdrįso išeiti iš jam primestų rėmų? Ar dėl to, kad jis išdrįso susidomėti "universalinėmis" idėjomis? Ar dėl to, kad jis vietoj Dainavos stovyklos ir lietuviškų dainų sau pasirinko (ar) gal tik jaunatviško entuziazmo pagautas nutarė pasižiūrėti, kaip kita pusė gyvena? Kas esame mes, kurie drįstame mesti pirmą akmenį? ...

Iš mano šitų žodžių kas nors galėtų susidaryti įspūdį, kad sankcijonuoju girtuokliavimą, "hippies" ar visokius narkotikų naudotojus. Yra ironiška, bet prisipažinčiu, kad mano pažiūros tais atžvilgiais yra tiek konservatyvios, kad galėtų būti pavadintos puritaniškomis. Išskyrus vieną dalyką: toleranciją. Ir tai, mano nuomone, yra didžiausia problema, kokią aš įmatau mūsų "Ateities" puslapiuose. Trūksta tolerancijos. Kas ne su mumis — tas prieš mus. Mes apsirėžėme skritulį apie save, — ir visa, kas yra už jo — mums neegzistuoja. Man prisimena prieš kurį laiką girdėtas vieno lietuvio klebono pasisakymas: "Mes nebedarome kalėdinių pakietų vargšams, kadangi mano parapijoje tikrai neturtingų nėra. Žmonės tik įsižeistų ...". Kažin kas atsitiktų, jei jie padalytų tokius pakietus tarp beturčių negrų, portorikiečių ar kitų pašalpos reikalingų? ... Parapijos komitetas, tur būt, tai pavadintų nusikaltimu prieš patriotizmą ...

Ar Jūs žinote, kad yra lietuvių studentų, kurie vietoj važiavus į Dainavos stovyklą, vasaros metu važiuoja į Čikagą, kur dirba ir gyvena su grupe jėzuitų negrų rajone? Jie mėgina išaiškinti menkos inteligencijos

Lietuvos TSR
V[illegible]INĖ
BIBLIOTEKA

negrams įvairių išnaudotojų jiems pakišamus kontraktus; parodo, kur gali kreiptis, kai namų savininkai per didelių mokesčių reikalauja ir t.t. Ar šie lietuviai irgi yra nurašytini vien dėl to, kad jie kiek kitaip galvoja? Gal būt, jie pasiskaitė Teilhard de Chardin ir paėmė pažodžiui jo teigimą, kad "kiekviena socialinė ar etninė grupė, kuri neranda geresnio atsakymo į šiandienines tragiškas gyvenimo aplinkybes, kaip sustiprinmą savo savanaudiškų reikalavimų, — jau tuo pačiu rodo savo moralinį bankrotą"... Šiuo momentu, kada rasiniai nesusipratimai yra privedę prie chaoso, yra labai nepopuliaru, ypač lietuviškoje spaudoje, tokius dalykus kelti ar pasisakyti už bet kokią integracinę idėją. Bet man tuojau prisimena vysk. Sheen žodžiai: "Yra lengva mylėti tuos, kurie tau tuo pačiu gali atsilyginti, bet didžioji meilė yra ta, kuri myli tuos, kurie yra nemylėtini".

Atrodo, kad tie mūsų pavyzdingieji lietuviai studentai ir ateitininkai bus visada už arabus Izraelio ir Egipto konflikte, kadangi jie iš savo tėvų išmoko nekęsti žydų; ir jie visada nekęs juodosios rasės, kadangi jų tėvai mažumų nesaugumo ir menkybės konflikto paveikti, mėgino save išaukštinti, kitus silpnesnius paneigdami. Žiaurus tvirtinimas, žinau, bet kaip jis yra teisingas...

Po antrojo pasaulinio karo mes lyg katapulta buvome įsviesti į atominį amžių: distancijas skaičiuojame tūkstančiais mylių ar net matuojame laiku; medicina žada netolimoje ateityje paveikti žmogaus genų baltymines rūgštis tiek, kad galima bus išrinkti ne tik kūdikio lytį, bet ir dydį, spalvą ir charakterio savybes. Kai mes, gydytojai, diena iš dienos susiduriame su žmonėmis, išrengtais iš jų kasdieninių drabužių (tikrąja ir abstrakčiąja prasme), — kai stebi žmones, numetusius grimą ir visus antraeilius ypatumus, primestus gyvenimo, beartėjant prie mirties slenksčio, tada pradedi galvoti: "kas yra svarbaus žmogaus gyvenime?" Ką jis ar aš iš tikrųjų vertingo nuveikėme?... Ir kokią teisę aš turiu smerkti tą, kuris kitaip galvoja ar domisi "universalinėmis" problemomis vietoj tautinių? Mums reikia visokių žmonių. Gal po kelių metų mes džiaugsimės tais, kurie dalyvavo Selmos marše daugiau negu tais, kurie rengė Vasario 16 d. minėjimą šiais metais Clevelande, bet nepakvietė to miesto burmistro į minėjimą vien dėl jo tamsesnės spalvos...

Viskas keičiasi. Todėl neteiskime tų, kurie kitaip galvoja ir nenurašykime jų, kaip mirusiųjų. Gal kartais kuris iš tų "ir bažnyčioje mušamų kvailiukų" daugiau artimą sušelpė ir daugiau ašarų nuošluostė, negu visa grupė jo gudriųjų draugų. Juk šitiems irgi negali skaityti dideliu nuopelnu, jei jie pasidarė toki pavyzdingi tik po to, kai "mama ir tėtė pagavo ir įdėję mašinon tol laikė, kol atvežė prie bažnyčios ir prirašė prie ateitininkų" (laisva citata iš Hamiltono jaunučių pasisakymo). Žmogaus kūrybingumui yra reikalingas laisvas apsisprendimas ir teisė dymams ir eksperimentams.

"Ateitis" turėtų parodyti daugiau platumo galvojime ir jaunatvės bandymuose.

Danutė G. Bieliauskienė, M.D.

LAISVĖ — CHAOSAS AR TVARKA?

Laisvė yra vertinga ir brangi kiekvienam sutvėrimui, ypač beaugančiam ir galvojančiam žmogui. Beaugantis jaunimas siekia laisvės galvojime ir veiksmuose. Šiam jaunimui per didelis ir neplanuotas laisvės gavimas atneša chaosą. Turėdamas per daug laisvės, jaunuolis pakrypsta į blogus įpročius: rūkymą, alkoholizmą ir kitas gyvenimo menkystes, kurioms nėra ribų. Todėl šių dienų jaunimas, kuris turi palyginus daugiau laisvės negu jaunimas prieš dešimt ar dvidešimt metų, turėtų paklausyti tėvų ir vyresniųjų patarimo. Tada jis galės apsispręsti, ar jis stropiai mokysis ir pasieks savo atrastą gyvenimo tikslą, ir ves tvarkingą gyvenimą; ar blogam išnaudos savo laisvę, trankydamasis gatvėse, kad užaugęs ir atsiminęs jaunystės dienas galėtų gailėtis dėl veltui ir tuščiai praleisto laiko.

Laisvę reikia atsargiai ir išmintingai su saiku naudoti.

Rasa Jasevičiūtė

ATVIRAS REDAKTORIAUS ATSAKYMAS

Prieš leidžiantis į diskusijas tebūnie leista dr. Bieliauskienei padėkoti: redakcija yra gavusi visą eilę laiškų pro ir con įvairiais mūsų liestais klausimais, — bet jų negalėjome spausdinti. Atrodo, kad esame tapę tokia bendruomene, kuri specializuojasi "tyliame niršime" ar "užtaryme", bet visi bijo viešai pasisakyti. Apie tai irgi parašysime vėliau. Taigi, gavus laišką, kurio autorė dėsto savo pažiūras mūsų paliestais klausimais, laišką, kuris ir pavarde pasirašytas, ir "atviras" — šiandien jaučiamės lyg gerą žinią gavę. O džiaugsmas kyla iš to, kad šitokiu būdu yra galima turėti tą ypatingą (tik žmogui tegalimą) susižinojimo nuotykį, kuris vadinasi dialogas. Todėl ir esame dėkingi, nes Jūs prakalbėjote; o kur kalba du — ten jau dialogas.

Visų pirma — "nelengvai"...

Sakote, Jus stebina "kaip lengvai yra nurašomi į nuostolius visi kolegos...". Visai nelengvai! Tai ir komentaruose pažymėjome: "... ne lengva širdimi ar paprastu mostu tai padarome...". Ta prasme esame, palyginti, jautri organizacija, nes visa eilė mūsų draugų, perėjusių į kitas pasaulėžiūrines sroves ir pažiūras, — nebuvo mūsų išmesti, bet su užuojauta, žmogiško sielvarto akimis palydimi. Kartais tiesiai į pražūtį. Jie visi naudojasi krikščioniškosios laisvės principu. Bet iš sąrašų juos anksčiau ar vėliau tenka išbraukti. Juos nurašome...

"Kodėl ateitininkai tokie žiaurūs?"

Kalbant apie "nurašymus", man visada iškyla vienos jaunos moksleivės paveikslas: būrelio diskusijų metu, kalbant apie valią, jausmus ir protą, — iškilo kalba apie aukštąjį mokslą ir jo reikalingumą. Toji mergaitė pareiškė, kad ji į universitetą tikrai neis; kur jai tuomet dėtis ateitininkų organizacijoje? Mes jai aiškinome, kad mokslas ir ateitininkiškumas eina ranka rankon, kad jei ji toliau nesimokys, studentų ateitininkų sąjunga jos nepriims. Tuomet ji paklausė: "Kodėl ateitininkai tokie žiaurūs? Vien tik kad aš nematau reikalo studijuoti universitete, jau manęs nereikia?" Mūsų būrelio atsakymas buvo sekantis: "Tas vienas reikalas yra toks svarbus ir pagrindinis, kad jį atmetus, visi kiti reikalai nebeišsiaiškina". Ir ji mokytis nėjo; čia, turtingiausiame pasaulio krašte, su stipendijomis, vakarinėmis mokyklomis, su mūsų pasiūlymais apie ateitininkų šalpos fondą — ji nėjo. Ir žinote, ką? Mes ją nurašėme...

Ateitininkų Federacija — tai ne New Yorko valstybė

Taigi tol, kol esame organizacija, o ne veidmainių grupė (kuri sako, kad nariai turi ruoštis, mokytis ir atlikti duotus uždavinius, bet iš tiesų "draugiškumo dėlei" leidžiame būti joje visiems), tol narkotikai ir ateitininkai nesimaišo. Ir, atrodo, kad greitai nesimaišys. Jeigu išbraukiame kartais narius už blogą elgesį, nedarbingumą, uždavinių neatlikimą, tai nėra džiugu. Bet kartais tai neišvengiama.

O čia kalba eina apie narkotikus.

New Yorko gubernatorius savo valstybėje pravedė įstatymą, kad narkotikų vartotojai gali būti valstybės **prievarta** uždaromi į rehabilitacijos namus. Bet mes — ne New Yorko valstybė. Mes tos galios neturime, nebent kas panorėtų teroru verstis. Kaipo organizacija mes neturime tokios galios. Mūsų ištekliai ir darbingų žmonių kadrai — labai riboti. Turime daugiau moksleivių, nei galime tvarkytis. Tiesa, galima prileisti, kad juos (kai kuriuos) tėvai atvarė. Negi turime sakyti "Eikite namo, mes šiemet marijuanos rūkytojams paskaitas skaitome. Kai juos aptvarkysime, tada bus Jūsų eilė".

Tiesa, labai krikščioniška ir kilnu pasilenkti prie nelaimingo žmogaus. Bet, antra vertus, — laimė nėra krikščionybės tikslas. Ne čia, žemėje. O visa "narkotinio intelektualo" tragedija ir yra, kad jis **šitaip ieško laimės.** Todėl lieka tik tikėtis, kad jis tos laimės narkotikuose neras ir tai supras. Vienintėlė būtų tada išeitis, kad tokiu būdu tas nelaimingasis pas mus sugrįš. Pasikalbėjus su narkotikų specialistais, man buvo paaiškinta, kad vilties mažai: tie, kurie narkotikus nugali ir juos meta (o tokių iš viso nedaug) — jau būna pasiekę rimtą amžių...

Kitaip tariant, negali būti ir vilkas sotus ir avis sveika. Mes renkamės padėti tiems, kurie ieško krikščionybės ir nori išsigelbėti.

Mes turime misiją

Pagaliau kyla paskutinis klausimas: ar mes rengiame pasauliui "garsenybes", ar turime kitokių uždavinių? Ar universalaus žmogaus kūrimas mūsų eilėse padarys žmogaus gyvenimą Lietuvoje nors kiek lengvesniu? Nekartą ATEIČIAI prikišamas "siaurumas ir ne-

sidomėjimas pasaulio problemomis". Nevisai su tuo sutiktumėme, nes negalima nematyti aplinkos, jei joje gyveni. Bet čia iškyla vienas klausimas: jeigu mes rašysime apie visus klausimus, kurie telpa pasaulinėje spaudoje, ar jau mes būsime pasaulinio masto žurnalas? Ar "Time" pradės rašyti apie lietuvius Sibire? Jei tokią sutartį galėtume padaryti — būtų gerai. Jei mes nesidomėsime savimi, pasakykite, ponia, kas mus išgelbės? Problema, taip atrodo, kyla iš to, kad tai, ką mes vadiname gilumu, Jūs vadinate siaurumu, o ką Jūs vadinate platumu, ar negalima pavadinti lėkštumu?

Mes turime misiją — matyti katalikišką laisvą Lietuvos valstybę. Jeigu mes neužstosime lietuvio Lietuvoje, tai visai realu tikėtis, kad nei žydai, nei arabai to nesiims. Jie turi savo problemas. Šios misijos kelyje, mes negalime pradėti kalbėti apie viską, nes misija yra labai konkreti. Jeigu kas nors šios misijos atsisako, — tai jo privilegija. Bet mes tokius turime nubraukti, nes valanda yra vėlyva, o dar labai mažai padarėme ...

Neatsisakome eiti į pasaulį ir jame padaryti savo įnašus. Bet kad pasaulyje prasmingai pasirodyti, reikia atlikti namų darbą ir **nelysti ten nepasiruošus.** Kitaip pasaulis iš mūsų tik pasijuoks, kad ir kokie geri bus mūsų norai. Pasiruošimas yra kietas ir daug reikalaujantis; todėl tas, kuris ruošiasi su marijuanos pagalba — jau yra masės žmogus, o masės žmonės moka tik **mėgdžioti pasaulį.**

Antanas Sabalis

MYKOLAS VILTIS

TEATRALAMS

AR TEKA jūsų veidais skausmingos
ašaros?
Ar verkia jumyse nukankintos naktys?
Ar rauda dienos šiurpulingos?

Tragedijose ir dramose ir filmuose
skausminguose
Ar mūsų nevilties kančias apverkiate?

DAILININKAMS

AUDĖME žiaurius aukos paveikslus,
Piešėm juos savu grynu krauju,
Kad nemirtų mūsų žemė,
Kad plasnotų laisvė virš pamiltų laukų ...

Ar dar gyvena mūsų kančia jūsų
žaižaruojančiose spalvose?
Ar ją jau palaidojote?

Mūsų akys pilnos beviltiškų ašarų ...

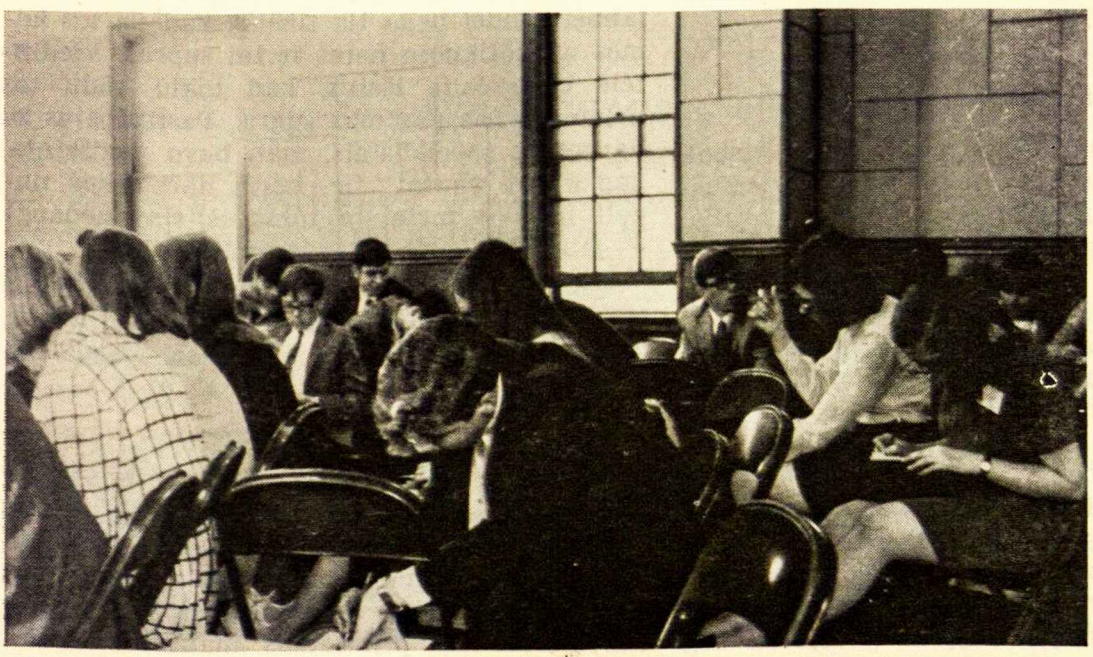

Sprendžiame uždavinius MAS kursuose Patersone
A. Juzaičio nuotr.

ATEITIS

VELYKOS AR PPRISIKĖLIMAS?

Velykų šventė, kaip žinome, yra pati svarbiausia ir didžiausia Bažnyčioje; Rytų Europoje ji būdavo švenčiama ypatingai (kai kur net visą savaitę). Tačiau jos pavadinimas, patekęs į lietuvių kalbą iš slavų, tebėra nelietuviškas. "Velykos" pasidarė iš "Velykiji" (didelis).

Nežinia, ar dabar tam tinkamas laikas, bet ar nevertėtų pasvarstyti, kaip šią svarbią šventę sulietuvinus? Siūlytumėme pavadinti Prisikėlimo švente ar tiesiog — Prisikėlimu. Tuo ne tik sulietuvintumėm šventės pavadinimą, bet taip pat geriau išreikštumėm ir pačios šventės prasmę.

•

"LITUANUS" MIRŠTA?

"Pasaulio Lietuvis" praneša, kad anglų kalba leidžiamas lietuvių studentų žurnalas "Lituanus" yra sunkioje padėtyje. Žurnalui leisti buvo įkurta speciali fundacija, kuri turėjo užtikrinti medžiaginį žurnalo stovį. Iki šiol ji dar neturi pirmininko, nes buvęs jos pirmininkas Valdas Adamkavičius atsistatydino.

Šia proga įdomu štai kas: jei "Lituanus" čikagoje mirs, tai pasitvirtins posakis, kad "Čikaga yra lietuviškųjų žurnalų dangus; ten žurnalai važiuoja numirti". Tie žurnalai, kurie suspėjo iš Čikagos išsikelti kur nors kitur, — sakoma, — tuo ir išsigelbėjo ("Į Laisvę", "Tėvynės Sargas" ir "Ateitis").

Siūlome čikagiškiams šią teoriją sugriauti. Užuot dejavus, kad iškelta ATEITIS, mes siūlome Čikagos ateitininkų jaunimui štai ką: norite turėti nors vieną žurnalą? — Pasiimkite Lituanus savo atsakomybėn. Jeigu rimtai pasisiūlysite, — mums atrodo, — niekas neprotestuos. Ypač jei pajėgtumėte išsilaikyti tame pačiame lygyje ir tęstumėte taip, kaip steigėjai norėjo.

•

ŠV. KRYŽIAUS PARAPIJA

Šiame numeryje spausdiname Mt. Carmel (Pennsylvanijoje) lietuvių parapijos aprašymą, reportažą. Lietuviškųjų parapijų klausimas ateitininkams visada buvo svarbus. Ypač jį reikia gerai išstudijuoti, jei galvojama apie žygį pas šventąjį Tėvą. Todėl diskusijoms bei aprašymams mūsų spaudoje pasirodžius, ATEITIES redakcinės kolegijos nariai nuvažiavo į Mt. Carmel, kad pamatytų, kaip dalykai dėstosi vietoje. Įspūdžių ir pokalbių parsivežta daug. Turėjome tikrą darbymetę, kol viską atrinkome ir sutvarkėme. Kas iš viso to gavosi, galima matyti sekančiuose žurnalo puslapiuose.

KRISTINA GEDRIMAITĖ

INDIVIDAS

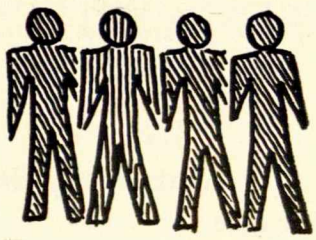

Kas yra individas? Tai yra, pagal L. Enciklopediją, "atskira būtybė; tokia vienybė, kurioje dalys negali būti atskirtos nepažeidžiant visumos".

Gyvuliai ir augalai turi linkmę į individualizmą, bet mes negalime sakyti, kad jie yra individai. Tik žmogus gali būti individas. Nors kiekvienas jau yra individas tuo, kad jis ar išraiška, ar laikysena, ar fizine sudėtimi skiriasi nuo kitų, nekiekvienas yra individualus. Individualus žmogus labai išsiskiria dvasine galia ir todėl negali būti lyginamas su kitais.

Demokratiniame pasaulyje kiekvienas žmogus turi savo teises ir laisvę, bet visi individualiai gyvena pagal šias teises ir laisvę. Visi taip pat gyvena pagal tuos principus, kuriuos jiems davė jų tėvai. Žmogus individualiai vertina savo laisvę ir ją naudoja tam, kad geriau gyventų. Tuo jis yra individualus.

Individualūs skirtumai tarp žmonių padaro juos individais. Jie skiriasi savo charakteriais. Bežiūrėdami į savo aplinką, tėvus ir draugus, jie skirsis iš kitų. Jie reaguos į situacijas kitaip negu kiti, gal bus jautresni, o gal atvirkščiai. Jie galės pastebėti, kad gal kiti kitaip jaučiasi negu jie, nes jie sugebės dirbti su kitais, kurie kitų pažiūrų negu jie.

Toliau seka individualybė, kurioje žmogus išsiskiria iš masės ir pasidaro atskiras asmuo. Mano nuomone tai yra gerai, jeigu jis yra individas ir kartais dėl to nesutinka su draugais. Kartais jam nepatinka, ką jie daro, ir jie su juo nesutinka daug kartų ir jis dėl to kartais jų tarpe nesmagiai jaučiasi. Šiuo atžvilgiu, man atrodo, jam geriau būtų likti vienam ar susirasti kitų draugų, negu kad prisitaikyti prie jų.

Taip pat yra tokių žmonių, kurie negali su kitais sugyventi ir su kitais bendradarbiauti. Šitie žmonės yra individualistai. Jie galvoja tik apie save ir niekad nebando savo artimui padėti. Jie skaitomi nesubrendę. Tokių žmonių niekas nemėgsta, ir visi jų vengia, nes žino, kad jie reikalui esant — nepadės.

Taigi ir matome, kad kiekvienas iš mūsų esame individai savo atskirais charakteriais, jausmais ir galvojimu. Išsiskirti per daug iš kitų yra negerai, nes turėtumėm mokėti prisitaikyti, neprarandant savo asmenybės, kuri padaro mus individais. Jeigu nesutinkame su kitais, turim išklausyti jų nuomonės ir taip pat nebijoti pasisakyti, kaip mes galvojame. Tada liksime linksmi, psichologiniai subrendę ir turėsime pilnesnį ir geresnį gyvenimą.

Visi iš prigimties esame individais, bet jeigu norime būti individualūs, turime daug ir sąmoningai dirbti, kad pagaliau išdirbtumėme savo atskirą individualią asmenybę.

•

KRISTINA GEDRIMAITĖ

Kristina yra dešimtame skyriuje Loretto Akademijos mergaičių gimnazijoje Hamiltone, Kanadoje. Priklauso Hamiltono moksl. at-kų kuopai. Laisvalaikiu šoka tautinių šokių grupėje "Gyvatare" ir dainuoja moksleivių mergaičių oktete. Skambina pianinu. Ateityje nori gimnazijoje mokyti gimnastiką.

Lietuviškųjų parapijų reikalu besirūpinant, esame susidūrę su "sistema", kuri mūsų parapijų išlikimu yra visiškai nesuinteresuota. Pasirodžius spaudoje keliems aprašymams apie Mt. Carmel Švento Kryžiaus parapijos įvykius, ATEITIES redakcija siuntė du savo narius, kad sužinojus, kaip dalykai iš tiesų klostosi. Apsiginklavę magnetofonu ir foto aparatu, jiedu uždavinį atliko.

VIENOS LIETUVIŲ PARAPIJOS PADĖTIS

VINCĖ JUŠKAITĖ ir KĘSTUTIS ČIŽIŪNAS

Visos nuotraukos Kęstučio Čižiūno

Mount Carmel, Pennsylvania. Miestelis nedidelis, jame tik 10,000 gyventojų, apsuptas nedideliais kalnais. Iš trijų pusių tie kalnai yra nukasti, — ieškant anglies. Tačiau anglių kasyklos miršta, ir miestelis pereina į kitą pramonę: čia gausu siuvyklų, kurios siuva rūbus ir marškinius. Dar veikia pora kasyklų, bet sunkioji pramonė jau baigia savo dienas.

Pirmas įspūdis—daug bažnyčių; vien katalikų parapijų yra septynios. Žmonės nėra turtingi, jaunimo mažai — jis keliauja kitur, kur daugiau darbų ir "veiklos". Oras švarus ir tyras.

Tokią tad pavasario dieną atvykome pažinti Šv. Kryžiaus lietuvių parapiją. Atvykome sužinoti, kodėl lietuvis kunigas iš čia buvo iškeltas ir nelietuvis — atkeltas.

Šv. Kryžiaus parapija yra sena ir turi labai turtingą istoriją: įsteigta 1892 metais, ji pergyveno lietuvių angliakasių invaziją, lietuvybės ir lituanistikos renesansą; čia tapo įkurtas Šv. Kazimiero seserų vienuolynas, ir veikė lietuviška m kykla su lietuvių kalbos dėstymu. Parapija davė pasauliui 4 kunigus ir 23 seseris vienuoles.

Nuėję į kleboniją buvome priimti, ir klebonas kun. F. Hudak sutiko pasikalbėti. Po to, apklausinėjome visą eilę parapijiečių, — kurie tik norėjo su mumis kalbėti. Iš jų sužinojome, kad parapija turi savo kapines ir mokyklą. Vyskupas kapinių nelietė, bet atėmė mokyklą ir sujungė su kitomis parapijomis. Žmonės kunigą mėgsta, bet nepasitiki sistema. Di-

(Nukelta į 104 psl.)

Klebonas, kun. Francis Hudak

PASIKALBĖJIMAS SU KLEBONU

Čižiūnas: Gal būtų galima sužinoti Jūsų nuomonę šitoje situacijoje?

Klebonas: O, aš nežinau, ar čia kokios opinijos reikia, ar ne?

Čižiūnas: Šios parapijos žmonės skundžiasi, kad jie neturi lietuvio kunigo ir kad negali turėti savo mišių.

Klebonas: Kokiais faktais remdamiesi jie tai daro?

Čižiūnas: Mes to nežinome; todėl čia ir esame. Mes norime žinoti, kas šioje parapijoje atsitiko. Jūs čia neseniai buvote atkeltas?

Klebonas: Taip.

Čižiūnas: Ir lietuvis kunigas buvo iš šios parapijos iškeltas?

Klebonas: Taip.

Čižiūnas: Ar čia buvo lietuviškos mišios prieš Jūsų atkėlimą?

Klebonas: Ne.

Čižiūnas: Nebuvo?

Klebonas: Nebuvo.

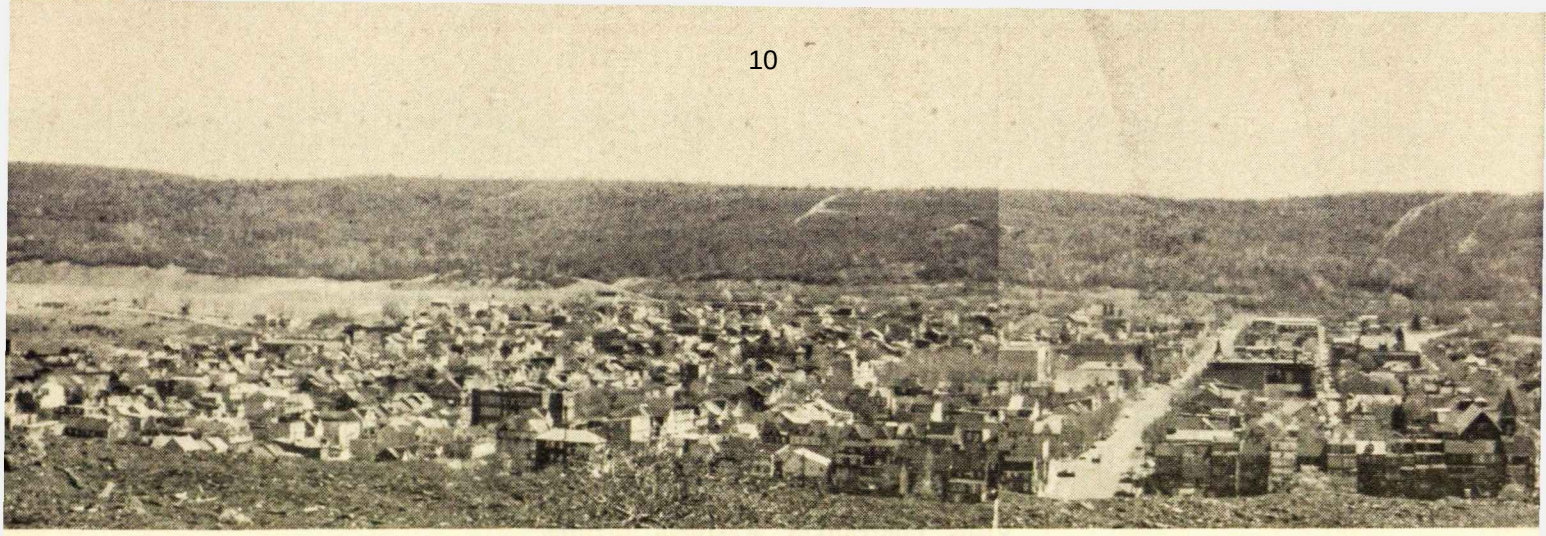

Čižiūnas: Ar angliškos mišios buvo įvestos prieš Jums atsikeliant?

Klebonas: Aha.

Čižiūnas: Visą laiką buvo angliškos?

Klebonas: Mhm. Čia niekas nekalba lietuviškai visiškai.

Čižiūnas: Visiškai? Jūs sakėte, kad bažnyčioje; o kaip su pačiais parapijiečiais?

Klebonas: Kiek aš čia būdamas susidariau vaizdą, tai sakyčiau, kad gal tiek, kiek galima suskaičiuoti ant vienos rankos...

Čižiūnas: Gerai, koks yra procentas žmonių, gimusių čia ir gimusių anoje pusėje?

Klebonas: Aš nežinau, negalėčiau Jums duoti procentais; reiktų laiko tai ištirti. Aš to tikrai nežinau mintinai. Turėčiau ta apskaičiuoti pirma pats, asmeniškai.

Čižiūnas: Pranešimai sako maždaug taip: kad vyskupas iškėlė lietuvį kunigą ir atkėlė "anglų" kunigą, ir kad lietuvių giesmės baigėsi tiek bažnyčioje, tiek...

Klebonas: Visų pirma, čia nebuvo lietuvio kunigo; man atrodo, kad kun. Laurinaitis yra gimęs šiame krašte.

Čižiūnas: Aš pakeisiu frazę: naudosiu kitą terminą: "lietuviškai kalbantis kunigas". Kun. Laurinaitis juk galėjo kalbėti lietuviškai. Toliau, esame skaitę mūsų spaudoje, kad lietuviškas giedojimas ir lietuvių kalba mirė tiek bažnyčioje, tiek mokykloje.

Klebonas: Visų pirma, mes neturim mokyklos.

Čižiūnas: Gerai; jūs neturite mokyklos?

Klebonas: Mūsų mokykla yra konsoliduota; mes negalime laikyti parapijinę mokyklą su 50 mokinių ir trim seselėm.

Čižiūnas: Šv. Kazimiero?

Klebonas: Taip.

Čižiūnas: Iš Čikagos?

Klebonas: Taip. Taigi, šiais laikais nebegalima turėti tokias mažas mokyklas. Aš žinau kaikuriuos lietuvius, kurie atsiėmė savo vaikus iš mokyklos, nes jie nori savo vaikams duoti geresnį išsimokslinimą. Anksčiau čia jie mokė po du skyrius kartu, — tai buvo dar prieš 1964 metų konsolidaciją.

Čižiūnas: Su kuo jūs konsolidavotės?

Klebonas: Su kitomis parapijomis miestelyje; taip, kad dabar mes turime specijalizuotas studijas, ir pas mus yra du pirmi skyriai ir trys antri. Žinoma, tai buvo parapijos mokykla, bet visa tai įvyko prieš man atvykstant.

Čižiūnas: Gerai, sakoma, kad parapijiečiai yra nepatenkinti, murma, pyksta, ir net tie, kurie čia yra gimę ir daugiau pasilavinę, jaučiasi įžeisti, ir išstoja iš parapijos.

Klebonas: Tikrai? Faktai yra tokie: vienas žmogus. Tiktai vienas žmogus, kuris manim nepatenkintas ir, žinoma, jis atsisakė parapijai priklausyti.

Čižiūnas: Jis atsisakė parapijai priklausyti?

Klebonas: Taip.

Čižiūnas: Kitaip sakant, jis pirmiau parapijai priklausė?

Klebonas: Taip. Bet jis yra vienintėlis, kuris išėjo, nes aš atvažiavau.

Čižiūnas: Ir jis Jums pasakė, kad jis išeina, kaip tik dėl to fakto?

Klebonas: Taip.

Čižiūnas: Ar jis čia gimęs?

Klebonas: Nežinau.

Čižiūnas: Bet jis galėjo kalbėti angliškai?

Klebonas: O taip. Jis labai gabus. Bet jis nėra žmonių reprezentantas.

— — —

Čižiūnas: Aš bažnyčioje ką tik mažiau "Linksma diena" atspausta ant lapukų, ir pastebėjau, kad Jūs patvarkėte, kad lietuvis kunigas čia atvažiuotų retkarčiais.

Klebonas: Taip.

Čižiūnas: Ar tai ryšium su lietuviškų išpažinčių skelbimu?

Klebonas: Žmonės dvasiškai nenukentėjo. Tiek kiek mane liečia, jie jokiu būdu nenukentėjo. Ir kaip aš anksčiau sakiau, daugių daugiausia — saujelė, kurie negali susikalbėti ir daugumoje yra priversti būti namie. Kitas faktas yra tas, kad kunigas, kuris prieš mane čia buvo — atsistatydino.

Čižiūnas: Atsistatydino?

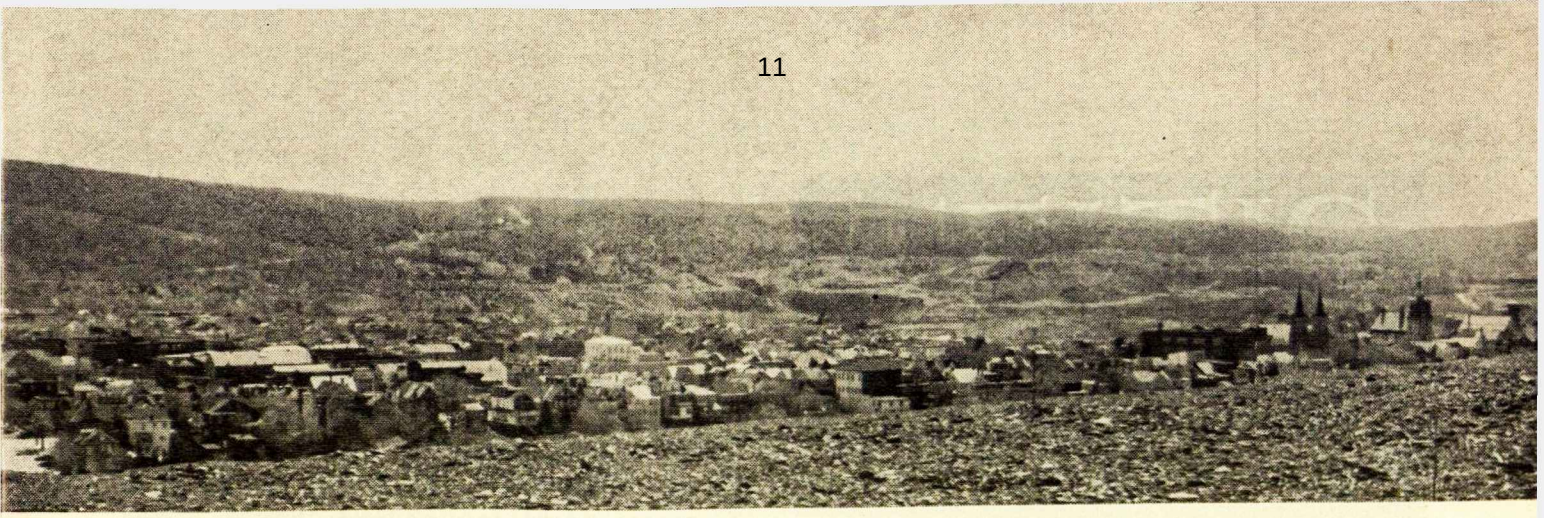

Klebonas: Taip.

Čižiūnas: Ar jis gavo kitą parapiją?

Klebonas: Taip. Ir žinoma, vyskupas turėjo čia paskirti kunigą ir paskyrė, ką galėjo. Aš nežinau, ar kunigas Čeponis buvo atsiklaustas ar ne, bet jis turi lietuvių parapiją Shamokin'e, ir, žinoma, ta parapija yra lietuviška. Taigi, tikrumoje mes turime tik du lietuviškai kalbančius kunigus šioje vyskupijoje. Bet tikrai — aš nematau jokios neapykantos. Žmonės bendradarbiauja puikiai. Bažnyčia išmokėta, atnaujinta; dabar remontuojame kleboniją. Anksčiau parapiją finansiniai neišsilaikė. Negalėjo.

Čižiūnas: Negalėjo? Koks dabar parapijiečių skaičius, apytikriai?

MT. CARMEL ŠV. KRYŽIAUS LIETUVIŲ PARAPIJOS KLEBONAI

M. Pėža	1891-1894
J. Žilinskas	1894-1898
J. Martišius	1898-1899
V. Zarek	..
B. Tomiak	1899-1900
J. Kamarowski	
J. Gratza	
J. Delininkaitis	1900-1901
V. Stakinevičius	1901-1903
W. F. Boyle	
J. F. Clarke	1903-1904
J. Abromaitis	
Dr. A. Staniukynas	1904-1908
P. Jakštys	1908-1909
Dr. V. Bartuška	1908-1913
S. Pavilanis	1926-1927
K. Skripka	1926-1927
Dr. J. B. Končius	1927-1945
F. J. Skrodenis	1945-1946
Msgr. S. A. Dobinis	1946-1963
J. Čeponis	1963-1963
S. Laurinaitis	1963-1967
F. J. Hudak	1967-

Klebonas: Arti 600 žmonių.

Čižiūnas: Ir parapija neturi skolų?

Klebonas: O ne, mes skoloje; dar nesame išbridę, — bet tai nėra virš mūsų parapijos pajėgumo.

Kaip aš sakiau pirma — yra priešingų žmonių visose vietovėse. Žinoma, jeigu nacionalizmas statomas virš tikėjimo, tada sunku tokiems situaciją suprasti. Tuomet darosi liūdna.

Kai kurie žmonės yra užsigavę, kad jis šitaip padarė. Kai kurie man tai tiesiog pasakė; žinoma, aš nenoriu, kad jie žiauriai apie jį kalbėtų. Tačiau pasiteisinimui — aš tikrai nemanau, kad yra nors vienas lietuvis, kuris prarado savo sielą, vien todėl, kad aš esu čia.

Kada paskutinis lietuvis atvyko iš savo senosios tėvynės? Tautinė parapija pirmoje eilėje yra įsteigta prižiūrėti dvasinius reikalus tų, kurie nemoka gyvenamojo krašto kalbos. Mes čia turime lietuviškas, lenkiškas, itališkas parapijas. Italų bažnyčia ant kalno turi angliškai kalbančius kunigus; angliškom ir airiškom pavardėm. Dėl to jokio sąmyšio nebuvo — kunigas yra kunigas. Jis gali laikyti mišias, teikti sakramentus, skelbti Dievo žodį. Tai pirmoji pareiga. Ar žinote tėvą Gerald?

Čižiūnas: Kurį tėvą Gerald? Pasijonistą?

Klebonas: Taip. Tėvas Gerald, pasijonistas (jis vedė čia misijas) pasakė šį posakį, — misijoms praėjus: "Čia, šioje parapijoje, lietuvių kalbos jau nebereikia". Jis buvo čia pereitais metais.

Čižiūnas: Pereitais metais?

Klebonas: Taip. Tokiam skaičiui žmonių, koks atsilankė į lietuviškas misijas, jis... toks buvo jo sprendimas, kad lietuvių kalbos būtinumas, absoliutus būtinumas... kaip aš sakau, lietuvių kalbos tam tikri gražūs dalykai galima palikti — fain, bet aš nebuvau parinktas kito lietuvio kunigo sąskaiton, nes vyskupas kito lietuvio kunigo neturėjo (jei būtų turėjęs, aš esu tikras — būtų paskyręs). Taigi, jei kas nori

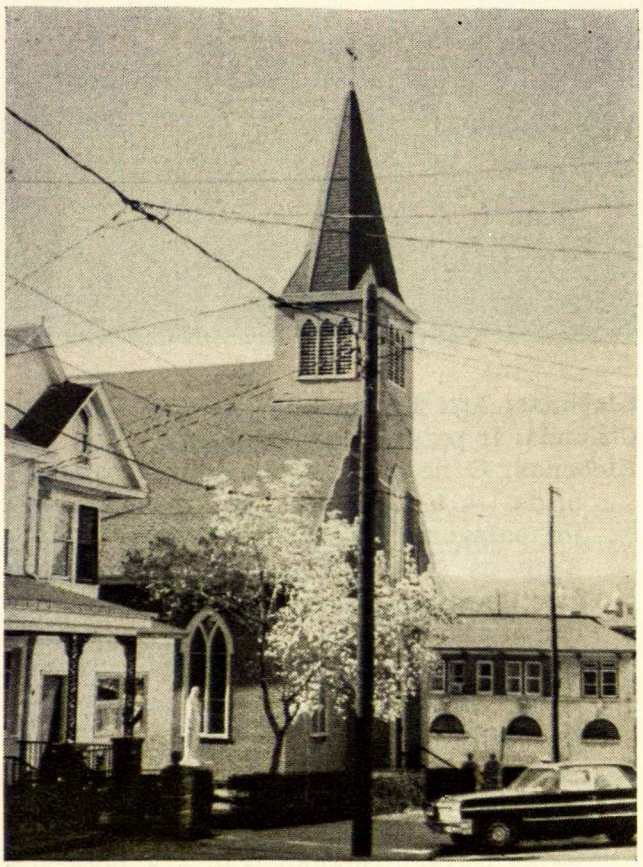

Šv. Kryžiaus bažnyčia. Šalia jos, kairėje — klebonija.

atsistatydinti, nebebūti lietuvių klebonu, ir jis (vyskupas — red.) negali surasti lietuvį kunigą, ir iš niekur nei pavogti, nei pagaminti, tai...

Tačiau mes kviečiame lietuvį kunigą išpažinčių klausyti, mes turime lietuviškas misijas, mes giedam lietuviškas giesmes per paskutiniąsias mišias.

Čižiūnas: O, jūs giedate?

Klebonas: O, taip.

Čižiūnas: Kurias?

Klebonas: Aš nežinau... Bet aš paskambinsiu poniai, kuri veda chorą, ir jūs galite su ja pakalbėti. Žinau tik, kad giedojo "Linksma diena".

Čižiūnas: Labai gerai.

Klebonas: Didįjį penktadienį jie giedojo meditacijas, ar kaip jas vadina.

Juškaitė: Graudūs verksmai? Alyvų daržely?

— — —

Pasikalbėjimas tuo ir baigėsi, — klebono paskambinimu choro vedėjai. Ji paaiškino, kad giedamos visos senosios, tradicinės lietuviškos giesmės, kaip Graudūs verksmai, Gul šiandieną, Sveika Marija, dangaus lelija ir kt.

IŠ POKALBIO

—Kaip jaučiatės, turėdami nelietuvį kunigą klebonu?

— Jaunoji generacija beveik jokio efekto nejautė; šiek tiek paveikė senąją generaciją, kurios narių jau nedaug; bet dar yra. Žinoma, jaunoji generacija — aš nustebau, kai jie pradėjo dejuoti apie išpažintis. Jie taip buvo pripratę eiti išpažinties lietuviškai, kad angliškai negali...

— Bet, žinoma, mes turime kunigą Čeponį iš Shamokin, kuris čia atvažiuoja ir buvo čia praeitą savaitę, ir jis klauso išpažinčių lietuviškai. Dabar jau gi nebereikia eiti išpažinties kas savaitę ar kas dvi, kaip kad mus mokykloje mokė...

— Kai bažnyčia buvo atremontuota, žinoma, senąjai kartai tas nepatiko, nes visi altoriai ir statulos buvo išnešta ir viskas liko labai tuščia. Jie jautėsi užgauti, kad viskas buvo taip apnuoginta, bet jų vaikai jiems aiškino, kad dabar kiti laikai, ir kad ateina naujos idėjos ir — aš nebegirdžiu jau tiek dejavimų ir kritikos, kaip pirma; aš manau, kad mes jau prie to pripratome. Jau pripratome.

— Ar jau pripratote ir lietuvio klebono neturėti?

Bažnyčios kertinis akmuo. Akmens data "1892".

SU ŽMONĖMIS . . .

— Taip, jau nebegirdžiu daug žmonių ką nors apie tai sakant. Gal jei kokį kitą turėtume, bet kunigas Hudak yra toks energingas ir jis — bando. Mes visi matom, kad jis bando, mėgina tiek daug padaryti, kad žmonės tai įvertina ir, man atrodo, kad jie tikrai jį mėgsta.

— Ar pradžioje buvo daug skundų?

— Keletas; iki mes geriau susipažinome. Ir žinoma, daugiausia skundų buvo iš tų žmonių, kurie negalėjo eiti angliškai išpažinties. Daugiausia skundų ir buvo dėl išpažinties. Bet, kaip sakiau, dabar jau mes pripratome . . .

82 metų senutė: — Dabar kiti laikai; labai "iškada", kad žūsta, kas lietuviška, bet dabar jau viskas angelskai. Mes pirma turėjom lietuvišką kunigutį — ir vis tiek viskas buvo angelskai . . .

— Ar nebuvo atvažiavę lietuvių iš Lietuvos tuoj po karo?

—Buvo atvažiavę keli; pabuvo, kol vietas gavo ir — išvažiavo. Niekas pas mus jau nebeatvažiuoja, ba nėra darbų, vaikeli. Mūsiškiai išvažiuoja kitur.

—Kadaise mes turėjom vienuoliką seselių, o dabar tik trys. Kai kunigas Končius čia buvo, ir aš ėjau mokyklon — mes turėjome lietuvių pamaldas ir lietuvių pamokas mokykloje; ir anglų. Bet dabar viską panaikino; bet ne dėl kunigo. Jo negalima kaltinti.

— Lietuviai čia nyksta. Pavardės dar lietuviškos, bet niekas nekalba. O kas jau čia iš mūsų kalba gerai angliškai? Irgi nedaug.

— Nevisi žmonės patenkinti; pavyzdžiui, mano mama: naujos mišios tokios ilgos ir visos angliškai. O kai nesupranti — dar ilgesnės. Žiūrėk ir žiopsok.

— Jis (klebonas — red.) ir lietuviškai mokinasi, ir per Velykas prakalbėjo bažnyčioje lietuviškai — visi išvirtome. Per Kalėdas tik "Linksmų Kalėdų" temokėjo pasakyti.

— Jau eilė metų, kaip seserys net nenorėjo kalbėti lietuviškai. Pažįstu vieną kazimierietę, ir ji — nenori kalbėti lietuviškai! Ar jos visos tokios? Net dar kol kalbėdavo, aš jų "spelling" turėdavau pataisyti.

Viršuje: lietuvių parapijos mokykla. Po trečiojo aukšto langais įrašas: "Lietuvių švento Kryžiaus parapijos mokykla". Apačioje: mokyklos kertinis akmuo. Jo data "1923".

IŠPAŽINTIS ANGLIŠKAI

"Taigi aš išmokau mintinai, ką aš turiu sakyti — mano vaikai mane pamokė — ir pirmą sykį nuėjus, aš buvau O. K. Antrą syki nuėjus — nieko nebeatsiminiau; nežinojau, ką sakyti. Aš tik klūpėjau, pradėjau drebėti ir išsigandau. — O, Father, — sakau, my mind went blank, — sakau, — ir man tik antras kartas kaip einu išpažinties angliškai; aš visada tai darydavau lietuviškai...

Ir visai pamiršau, ką sakyti..."

— Tai aš ir sakau: mokykim vaikus giedoti lietuviškai! — Bet kad jie nesupras, ką jie gieda, — sako jie man. — Didelis daiktas, kad nesupras; mes metų metus giedojom lotyniškai ir nežinojom, ką ten mes giedam. Bet nors jų ausys pripras prie lietuvių kalbos.

— Aš paskaitau laikraščiuose apie Čikagą ar Clevelandą, ir labai norėčiau ten gyventi, nes man širdis plyšta, kaip mes čia nieko neturime.

•

— Ir žinote: yra tiek daug mūsų kunigų, kurie tik murma ir bumba lietuviškai. Kad tik prastumti tą nemalonumą ir tiek.

•

— Man gaila mūsų mokyklos, Mes dar galėtume turėti kokią lietuvišką programą, bet kas ją praves? Kas mus mokys?

•

— Ką galvojate apie Ameriką, kaip tautų katilą, kuriame visi kalbės tik angliškai ir bus anglosaksų tipo?

— Aš žinau, kad tai didelė klaida, ir man ta ideja visai nepatinka.

•

Pagaliau paklausėme ir apie misijas. Moterys sakė, kad trys ketvirčiai bažnyčios buvo pripildyta. Ir žinok tu, žmogau...

Lietuviai kunigai ir lietuvės vienuolės turėtų mokėti lietuviškai, ir jei nemoka, turėtų "padaryti savo bizniu" išmokti. Man nesvarbu, ar jie turės ją naudoti ar ne, — bet turi mokėti! Aš už tai!

(pradžia 99 psl.)

džiausia problema — *išpažintis,* nes ir trečios kartos lietuviai nemoka eiti išpažinties angliškai. Tai pergyvena ir naujasis klebonas, kuris jaučia savo padėtį ir leidžia žmonėms savo tautinius jausmus pareikšti, jei jie to nori. Sužinojęs apie vasario 16 reikšmę, jis pats atnešė iš mokyklos lietuvišką vėliavą ir pastatė ją bažnyčioje. Pastatė ir Amerikos vėliavą. Pasirengęs iš anksto (parapijiečių padedamas), prabilo vieną kartą į žmones lietuviškai. Tuo jis visus iš suolų išvertė ("brought down the house").

Visus pakalbinus, su visais pasikalbėjus, pasirodė įvairūs galvojimo būdai ir mintys. Tai matyti iš pasisakymų, tiek klebono, tiek žmonių. Iki šiol vienas lietuvis išstojo iš parapijos, ryšium su naujojo klebono paskyrimu. Jo neradome namie. Tik vėliau susisiekėme telefonu. Jis pareiškė nieko prieš kleboną neturįs, bet "išėjau, protestuodamas prieš sistemą".

Visur mus maloniai priėmė; stebėjosi, iš kur mes tokie atsiradome, kad jų parapija mums rūpi. Kvietė dar atvažiuoti, pasikalbėti. Prižadėjome, kad gal apsilankysime vasaros gale. Išvažiavome pilni įvairių įspūdžių, sunkias galvas ir širdis turėdami, nešdami su savim šį parapijos žmonių prašymą:

"Atsiųskite mums lietuvišką vėliavą. Mes nežinome kur gauti, o pasiūti negalime, nes neturime tamsiai raudonos. Yra raudonų, bet ne tokios; mums reikia tamsios. Pasirūpinkite, nes mūsiškė jau labai išblukus. Atsiųskite vėliavą".

Šv. Kazimiero bažnyčia Vilniuje, pastatyta 1604-1615, dabar bolševikų paversta į ateizmo muziejų.

FILMOS IR JŲ IŠDAVOS

DAINORA JUOZAPAVIČIŪTĖ

Filmos yra viena komunikacijos forma. Jos gali perduoti bet kokią mintį publikai, nes parodo tikras situacijas ekrane — labai realiu ir įtikinančiu būdu. Taip jos gali manipuliuoti publikos snaudžiančias emocijas. Masių dėmesys yra lengvai patraukiamas reklamos nuotraukomis ir žaviais pavadinimais. Filmų industrija šiandien pilna pasisekimų, nes sugeba patraukti masinę publiką. Eilinis žmogus, apsilankęs keliose filmose, greitai pradeda dažniau ir dažniau eiti, iki kol pasidaro įprastas dalykas: kiekvieną šeštadienio vakarą praleisti kine. Tada jam jau nesvarbu, ar gera ar bloga filma. Greitai visi pinigai yra sukišami į šeštadienio vakarus filmose.

Taip pat yra didelis įvairių filmų pasirinkimas. Kai kurios gali pralinksminti ir prajuokinti, kitos gali sukelti nusivylimą ir liūdesį. Kitaip sakant, filmose galima pergyventi bet kokią emociją. Tuo būdu filmos pasidaro pabėgimo būdas, kaip pavyzdžiui narkotikų naudojimas ir taip toliau, nuo paprasto kasdieninio gyvenimo.

Kadangi filmos gali pažadinti įvairias emocijas, jos taip pat gali paveikti žmogų taip, kad jis pakeis savo gyvenimą. Tai pareis nuo to, kaip ir kiek filma paveikė žmogų. Po baisios filmos, vienas gali labai ilgą laiką bijoti tamsos. Kitas gali dar ilgesnį laiką visko bijoti.

Vaikai, ypač šiandien, labai mėgsta filmas, kuriose yra daug veiksmo. Jie žiūri karo filmas, muštynes ir todėl paskui patys nori žaisti su šautuvais arba muštis galvodami, kad jie yra filmų herojai. Jie gali priprasti prie kraujo praliejimo ir prie baisių dalykų iki tiek, kad tai juose daugiau nebesukels pasibjaurėjimo. Kas iš tokių išaugs — niekas nežino. Apsupti žiaurumų iš mažens, jie patys gali pasidaryti beširdžiai.

Kino teatrai įleidžia daug nepilnamečių į suaugusių filmas. Taip čia vaikai pamato tai, ką jie yra patys per maži matyti ir suprasti.

Kai kurios filmos, kaip pavyzdžiui "Bonnie and Clyde", rodo gangsterius, kaip gerus žmones. Jaunimas gali pradėti galvoti, kad visi gangsteriai yra geri. Tai sumaišo jiems nustatytus gyvenimo ir dorovės įsakymus. Tėvams pasidaro labai sunku vaiką įtikinti, kad tai gali būti blogis, nes filmoje jų herojus taip ir taip pasielgė, o čia dabar jiems kalba tėvas ar mama, kurie patys nėra tos filmos matę.

Filmos taip pat yra daug davę mūsų bendram išsilavinimui. Jos suteikia daug

Naująją ateitininkų federacijos valdybą sudaro:

Prof. dr. Justinas Pikūnas, Federacijos Vadas,
Prof. kun. Stasys Yla, Dvasios Vadas,
Dr. Romualdas Kriaučiūnas, Generalinis Sekretorius,
Dr. Leonas Bajorūnas, Reikalų vedėjas,
Dr. Kęstutis Keblys, Referentas sendraugiams ateitininkams,
Vaidevutis Valaitis, Referentas studentams ateitininkams,
Rimas Laniauskas, Referentas moksleiviams ateitininkams.

Ateitininkų federacijos valdybos būstinė yra reikalų vedėjo dr. L. Bajorūno adresu: 17689 Goldwin, Southfield, Mich. 48075

INDRĖ DAMUŠYTĖ

NERAMU

Naktimi atžengia dvasia
nuklota juodais kaulais
kurie neramiai braška už mano lango.

Tamsu už lango.
Nenoriu žiūrėt. Nenoriu girdėt.
Užuolaidą užtraukiu, ir džazo klausau.

12.13.66

Jeigu tad man jau būtinai reiktų duoti patarimą dabartinei lietuviškai jaunuomenei, tai šis patarimas susibėgėtų į vieną vienintelę formulę: išaugti ir išlikti pilnaverčiu žmogumi; žmogumi aukštos kultūros, gilaus išsilavinimo, skaidrios moralės; kūrybišku žmogumi savoje srityje. Žmogiškumas yra pati didžiausia vertybė — tiek tėvynėje, tiek tremtyje.

Antanas Maceina

AR TIKRAI PAKANKAMAI ŽINOM?

Baigus dešimtį skyrių lietuviškoje mokykloje, mums atrodo, kad jau žinome lietuvių kalbą ir nebereikia daugiau lietuviškai mokintis. Pasirodo, kad tai netiesa. Paimkime laikraštį į rankas ir pradėkime skaityti. Dar nebaigę pirmos eilutės, žiūrim, kad jau yra žodžių, kurių visiškai nesuprantame. Nebent tai būtų labai lengvas straipsnis, — pabaigę skaityti pamatome, kad visai nesupratom jo minties. Todėl aš manau, kad būtų labai naudinga padaryti kursus **visiems baigusiems** šeštadienines mokyklas. Šitie kursai neturėtų būti tokie kaip mokykloje, kur mokina linksniuoti ar diktantus rašyti, bet bendrai plačiau supažindinti jaunuolius su lietuvių kalba, išsireiškimais, ir rašyba. Pamokos turėtų būti pravestos diskusiniu būdu, kad mokiniai išmoktų aiškiai reikšti savo mintis. Turėtume daugiau skaityti, kad susipažintumėm su lietuvių autorių stiliais. Mokytojas turėtų bandyti daugiau atsakyti į mūsų klausimus ir mažiau pats kalbėti, o leisti mokiniams tarpusavyje diskutuoti. Tuo pačiu čia būtų dar viena proga lietuviškam jaunimui bendrauti. Štai mano nuomonė. Jeigu kas pritartų šiai minčiai, prašome parašyti į sekantį numerį.

Almis Kuolas, Toronto kuopa
(Iš "Pirmyn, Jaunime")

žinių ir faktų apie sportą, užsiėmimus, istoriją, mokslą ir gali suteikti progą geram pasilinksminimui. Gerai žinomos filmos kaip "My Fair Lady" ir "Sound of Music" yra tinkamos bet kokiam amžiui, nes jos duoda tikrą pramogą visiems. Jos palinksmina žmogų ir duoda jam malonių atsiminimų, kartu su įvairiomis prasmingomis dainomis. Dažnai gali girdėti žmones niūniuojant šias dainas beeinant į darbus ar mokyklas. Taip jie linksmiau praleidžia laiką, kuris tada greičiau ir prabėga.

Filmos taip pat turi daug įtakos madų pasauliui. Rūbai, kurie buvo specialiai filmai sugalvoti — patraukia ir publiką. Taip pasidaro naujos mados jaunų ir senų tarpe. Taip atsitiko su filma "Bonnie and Clyde". Pirmiau buvo mini sijonai. Dabar viskas eina žemyn — ilgyn. Vyrai ir berniukai pradėjo nešioti plačius šlipsus ir batus su didelėmis sagtimis (ir įvairių spalvų). Ši filma sugrąžino 1920 metų madas.

Filma gali būti naudinga forma pramogos ir gali naudingai paveikti žmones savo pamokymais, bet tiktai tada, jeigu jas lanko tinkamo amžiaus žmonės bei vaikai sąmoningu pasirinkimu.

•

DAINORA JUOZAPAVIČIŪTĖ

Dainora lanko Loretto Akademiją (mergaičių gimnaziją) Hamiltone. Ji yra dešimtame skyriuje. Šiais metais redaguoja Hamiltono moksleivių kuopos laikraštėlį "MOKSLEIVIŲ BALSĄ". Per susirinkimus visiems neparašiusiems viešai kumštimi grąsina, bet galų gale — nusileidžia iki sekančio karto. Dainuoja mokyklos chore ir moksleivių oktete; priklauso mokyklos krepšinio komandai. Mėgsta skaityti. Ateities dar nėra pramačiusi.

TIESOS IEŠKOTOJAI

Kur Jūs ieškojote tiesos?
Žvaigždynų dulkėse skęstą miražai
Sudužo artumoj.
Kaip vaivorykštės siūlas
Tarp saulės ir šešėlio trapi tiesa.

Žvaigždžių miražų apgauti,
Vaivorykščių nesuvilioti,
Šešėlių vakarykščių užgulti,
Jūs ieškote tiesos prieš veidrodžius
sustoję.

Nelieskite rankomis! —
Tiesa trapi!

Nekantrume sudūžta veidrodžiai,
Skambėdami klaikiom giesmėm,
O šukėse sumirga šviesos,
Kaip vaivorykštės siūlai,
Kaip žvaigždžių dulkėse skęstą miražai.

Tiesa tarp saulės ir šešėlio! —
Tiesa trapi . . .

*

PATS LAIKAS SVAJOTI

Temsta.
Raudonas saulėlydžio vynas išsiliejo.
Svaigu.
Pats laikas svajoti.
Laikyk mane stipriai:
Aš lengva kaip rūkas.
Mano kojos neliečia rasos.
Paveikslai be rėmų
Liejasi vienas su kitu,
Ieško veidų,
Ieško dienų.
Laikyk mane stipriai.
Saulėlydžio vynas svaigus —
Užteks abiem.

DETALĖS

PAVYDŽIU ROŽEI

Pavydžiu rožei.
Ne spalvų, ne žiedlapių švelnių,
Kaip kūdikio paraudęs skruostas,
Pavydžiu jai pasitikėjimo savim.
Kai aš dangstausi lapais,
Kad nematytų niekas mano nuogo jausmo,
Ji atidaro liekną pumpurą,
Pasitikėdama ir saule ir lietum
Ir mano žvilgsniais.

Ir aš pavydžiu rožei.
Pati, nedrįsdama atvert širdies,
Tartum sunkiais švininiais žiedlapiais
Užklojusi jausmų grėsmes,
Slepiuos nesidalindama ir susigūžusi savy,
Bijodama ir saulės ir lietaus
Ir savo žvilgsnio.

*

NAŠLAITIS

Jis neverkė.
Ir motiną ir tėvą
Palaidojo juodai siūbuojantys šešėliai.
Ir visi stebėjosi.
Kantriai jis laukė,
Kad motina pažadintų iš sapno
Ir uždegusi šviesas sakytų:
— Nebijok, aš čia. —
Svetimoj rankoje drebėjo karštas delnas.
Ir klausimas, ar benuves į parką,
Liko nebylus.
O buvo pažadėję . . .

ALDONA BAUŽINSKAITĖ-KAIRIENĖ

Aldona eilėraščius pradėjo rašyti jau seniai; būdama moksleive Hanau gimnazijoje, Vokietijoje, ji skaitydavo savo poeziją moksleivių ateitininkų stovyklose ir literatūros meno vakaruose. Atvykus į JAV, dirbo ATEITIES redakciniame kolektyve; po to gavo stipendiją Maryville Kolegijoje, St. Louis, Missouri valstybėje. Ją baigė per trejis metus. Studijavo humanitarinius mokslus: sociologiją ir filosofiją. Šiuo metu gyvena N. Anglijoje, prie Bostono. Šie eilėraščiai — iš naujai išleistos poezijos knygos "Detalės".

MEILĖ

Tai man paslaptį išdavė vėjas,
Tartum nuostabią pasaką: —
Kad širdį ir širdį sudėjęs
Gausi amžiną vasarą.

Būtų gera žiedais ir saule
Kasdieną gėrėtis,
Jei pridėtų dar sniego saują
Ir rudenio lietų.

*

PAJŪRY

Į jūrą išplaukė burių pulkai.
Aš mojau joms palikusi ant kranto.
Saulėlydy koketiškai mojavo jų balti
sparnai
Ir kopė nugarom bangų į horizontą.

Aš mojau joms liūdnai, palikusi krante.
Lydėjau akimis
Išplaukusius sapnus.

Ir atsisukusi mačiau,
Kaip Tavo akyse saulėlydis paskendo.
Ir netikėtai švelnios Tavo rankos
Pakėlė ir nusinešė mane virš klūpančių
bangų.
Mane — kaip baltą burę.

*

LAIKAS

Saulės ežere
Miršta ledinės gulbės.

Vakar jų sparnai
Siekė nuo vieno kranto
Iki kito.
Balti sparnai —
Kaip pūkų pagalvės
Vestuvių naktį.

Aš nuėjau
Baltų sparnų tiltu
Į kitą krantą.

Saulės ežere
Miršta ledinės gulbės,
Tik aš — kitam krante.

*

ATSIPRAŠYMAS

Ar patikėsi ašaroms,
Kai netikėjai žodžiams:
Gailiuos užgavusi,
Gailiuos . . .
Bijojau vakaro su vienišais šešėliais,
Vogčiom ateinančio ir supančio mane,
Ir drebančia širdim norėjau jį nustumt
O Tu buvai ramus, kaip vakaras . . .

Sudužo vakaras. Šešėliuose žėrėjo šukės
Aštrios.

Gailiuos užgavusi!
Ar patikėsi ašaroms,
Kai netikėjai žodžiams?

VISAS RŪPESTIS — JAUNAJAI KARTAI

Pranciškonų Provincijolo, Tėvo Leonardo Andriekaus, laiškas lietuvių jaunimui

Mielas Jaunime,

Malonu rašyti Jums šį laišką ir pasakyti tai, ko Jūs gal nežinote ar mažai pastebite. Amerikos gyvenimas smarkiai traukia į save jaunimo akis, ir lietuviški reikalai lieka nevisiems aiškūs. Malonu čia priminti Jums, kad lietuviai pranciškonai beveik visą savo rūpestį skiria jaunajai kartai. Tai, manau, Jus pradžiugins ir paskatins veikti.

Bendras žvilgsnis

Ką lietuviai pranciškonai daro jaunimui, jis turi apie tai aiškiai žinoti. Kitaip jis to darbo neįvertins, ir mūsų pastangos neatneš vaisių. O mes labai norime, kad jos atneštų. Rinkti iš žmonių aukas auklėjimo institucijoms nėra lengva. Kai kas iš vyresnės kartos su nepasitikėjimu žiūri į dabartinę lietuvių jaunimą. Tai, žinoma, klaidinga. Taip pat nėra lengva statyti už milijonus dolerių jaunimui namus arba, kaip įprasta vadinti, "centrus". Pagaliau nelengva, pastačius juos, išlaikyti ir aprūpinti. Žmonės tiek daug nesuaukoja. Reikia rizikos skolinantis dideles pinigų sumas iš bankų. Tai reiškia nuolatinį rūpestį bei vargą.

Bet tas rūpestis ir vargas, mielas Jaunime, tampa malonus, kai matome, jog jis padeda Tau siekti mokslo, lavintis lietuviškam ateities darbui ir apskritai augina dorus žmones. Nėra abejonės, kad tie lietuviški kampeliai didmiesčiuose, į kuriuos Jūs renkatės, yra lyg ramios salos audringoje Amerikos gyvenimo jūroje. Kas į tas saleles neįsikabina, tas kartais net žūsta morališkai, nekalbant jau apie jo lietuviškumą.

Lietuviai pranciškonai trokšta, kad nė vienas lietuvis jaunuolis nežūtų Dievui ir savo tautai. Jūsų pagalbai mes kuriame vadinamus jaunimo centrus, į kuriuos sudedami milijonai dolerių. Bet ar visi žinote, kur tie Jaunimo Centrai yra? Tai galiu Jums tuoj pasakyti.

Jaunimo Centras Toronte

Šiame milijoniniame mieste yra labai daug lietuvių. Jie labiausia telkiasi Prisikėlimo parapijoje. Chorai, organizacijos, vasarinė stovykla Wasagoje, sporto klubas "Aušra", jaunimo suvažiavimai bei kongresai vyksta minėtos Prisikėlimo parapijos patalpose. Jei tų patalpų nebūtų, lietuvių jaunimas rastųsi pakrikęs. Dabar gi jis tenai turi didžiulę sporto salę, kuri pritaikyta ir koncertams, su kavine ir kitais priedais; turi salę chorui bei mažesniems susirinkimams; turi salę meno parodoms, kambarius mažesniems pobūviams, nekalbant apie meniškai įrengtą bažnyčią. Gal labiausiai paminėtina, kad skautai ir ateitininkai turi savo reikalams atskiras sales, kurias patys meniškai įrengė.

Kai kam tai gali atrodyti prabanga, tik ne lietuviams pranciškonams. Kai Toronto kardinolas pavedė mums suorganizuoti iš tremtinių minios naują parapiją, tada nieko nebuvo — nei žemės, nei bažnyčios, nei vienuolyno. Reikėjo viską steigti iš naujo. Blogiausia tai, kad lietuviai, vos atvažiavę iš Vokietijos, nieko neturėjo. Nepaisant viso to, iš pat pradžios buvo nutarta parapijos patalpose paruošti visus įmanomus patogumus jaunimui. 1952 m., kai tie planai skleidėsi, žymi dalis dabartinio jaunimo dar nebuvo gimusi. Bet jam jau buvo ruošiama užvėja, kad neblaškytų nureligėjimo ir nutautėjimo audros. Pastatai galutinai baigti 1966 m. Jų kaina apie pusantro milijono dolerių.

Berniukai ir mergaitės, kai būsite kokiame suvažiavime Toronte, atsiminkite, kad lietuviai pranciškonai labai daug vargo, paruošdami Jums šį jaukų lietuviškos veiklos kampelį.

Jaunimo centras Kennebunkporte, Maine

Šis vardas tur būt labiausiai tinka tolimam Atlanto pajūriui. Čia yra pilna prasme jaunimo centras. Žiemą Kennebunkporte veikia berniukų šv. Antano gimnazija, vasarą — įvairios jaunimo stovyklos. Čia visados girdėsi jaunių juoką, dainas, giesmes... Čia visuomet regėsi žaidynes, iškylas, suvažiavimus, sporto pratybas...

Viso to judėjimo vidury, žinoma, stovi šv. Antano gimnazija. Vasarinės stovyklos greit prasideda ir greit pasibaigia. Tai pramogų bei poilsio metas. Šv. Antano gimnazija gi veikia virš devynių mėnesių. Tai darbo ir pastovaus auklėjimosi laikas.

Manau, jog yra berniukų ir mergaičių, kurie dar nežino, kad šv. Antano gimnazija yra vienintelė visoje Amerikoje ir Kanadoje. Nie-

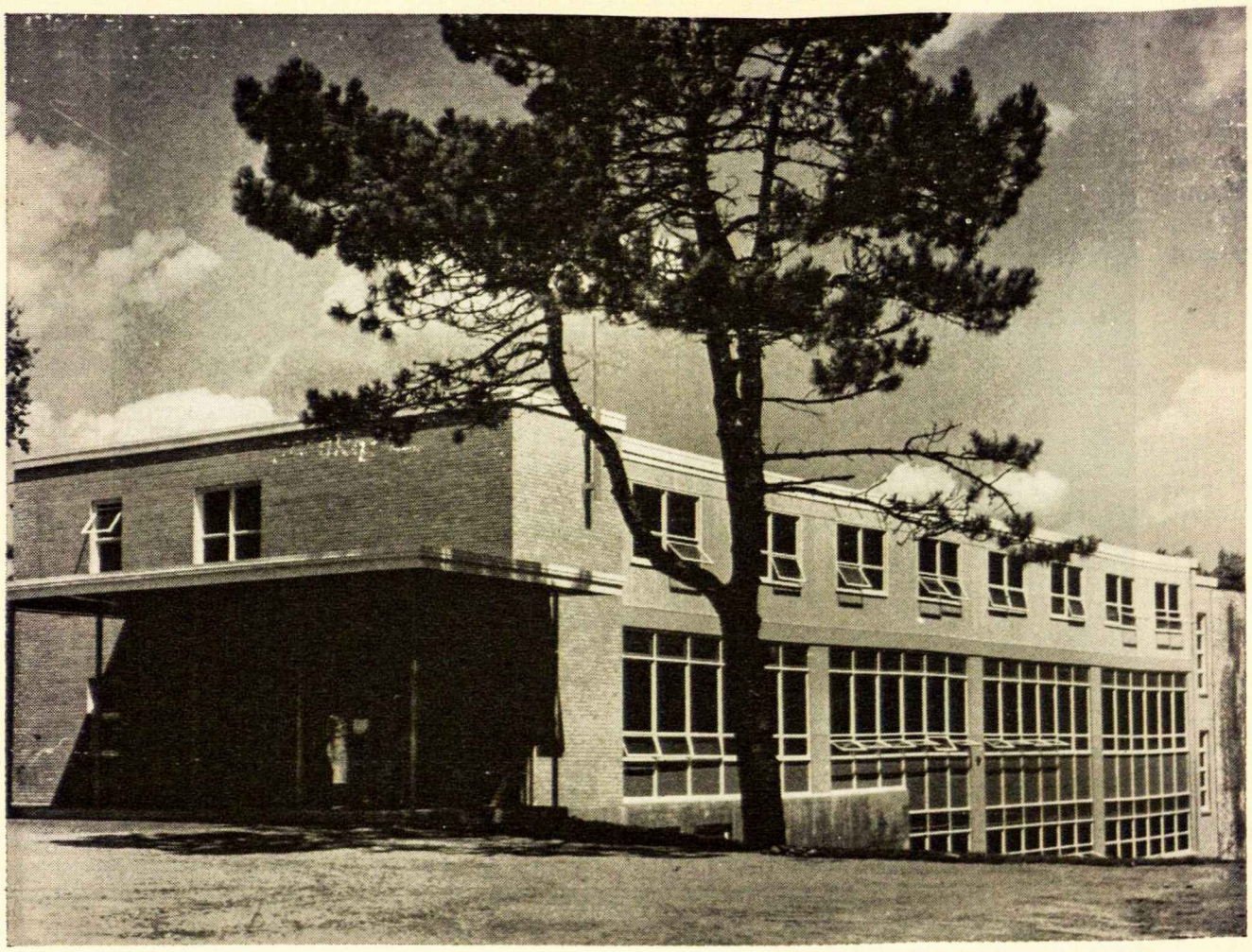

Tėvų Pranciškonų pastatyta ir vedama lietuvių berniukų šv. Antano gimnazija. Vyt. Maželio nuotr.

kur čia nėra kitos gimnazijos, kurioj visi mokiniai būtų lietuviai, kurioje oficialiai būtų dėstoma lietuvių kalba ir už ją duodami kreditai. Tikrai kitos panašios gimnazijos nėra ir net negali būti. Priežastis — nėra tiek daug pinigų jai įkurti. Šv. Antano gimnazija Kennebunkporte su visu įrengimu kainuoja apie milijoną dolerių. Tokią pinigų sumą labai sunku surinkti ar pasiskolinti. Štai kodėl po šio antrojo pasaulinio karo niekas kitas ir nebandė kurti lietuvių berniukų gimnazijos.

Tą darbą atliko pranciškonai, padedami Amerikos geraširdžių lietuvių. Visa tai padaryta iš meilės jaunimui. Dabar šv. Antano gimnazija yra išaugusi į rimtą jaunimo auklėjimo instituciją. Ji Amerikos valdžios pripažinta pilnateise gimnazija. Išeinama į kolegijas paruošiamųjų gimnazijų programa. Ją baigę, mokiniai lengvai priimami į kolegijas. Dabar čia kasmet mokosi virš 100 lietuvių berniukų. Jie atvykę iš visos Amerikos ir Kanados — gero elgesio ir gabūs jaunuoliai. Visi gyvena bendrabutyje.

Be mokslo programos, jie turi taip pat gerą lietuvišką programą. Šv. Antano gimnazijoj ne tik oficialiai dėstoma lietuvių kalba, bet mokiniai visom jėgom auklėjami susipratusiais lietuviais. Tai padeda jaunimo organizacijos, choras, tautinių šokių ansamblis, jaunimo šventės, lietuviškų švenčių minėjimai, pasirodymai miestuose su lietuviška programa, bendravimas su Putnamo lietuvių mergaičių bendrabučiu, lietuvių kalba pamaldos, lietuviškas laikraštėlis, žymių žmonių atsilankymai su paskaitomis, geri koncertai, kuriuos duoda atvažiavę garsūs solistai ir net chorai bei orkestrai. Ateitininkų gimnazijoje yra 60. Jų veikla gyva.

Tokia yra šv. Antano gimnazija. Lietuviai pranciškonai nesigaili ją statę prieš 12 metų. Ji įkurta lietuvių jaunimui su viltimi, kad jis šią mokyklą brangins ir ja pasinaudos. Gal ir Tu, mielas jaunuoli, nori mokytis šv. Antano gimnazijoj? Gerai! Čia yra vietos Tau ir visiems lietuvių vaikams. Atvažiuok į šį lietuvių jaunimo centrą rudenį.

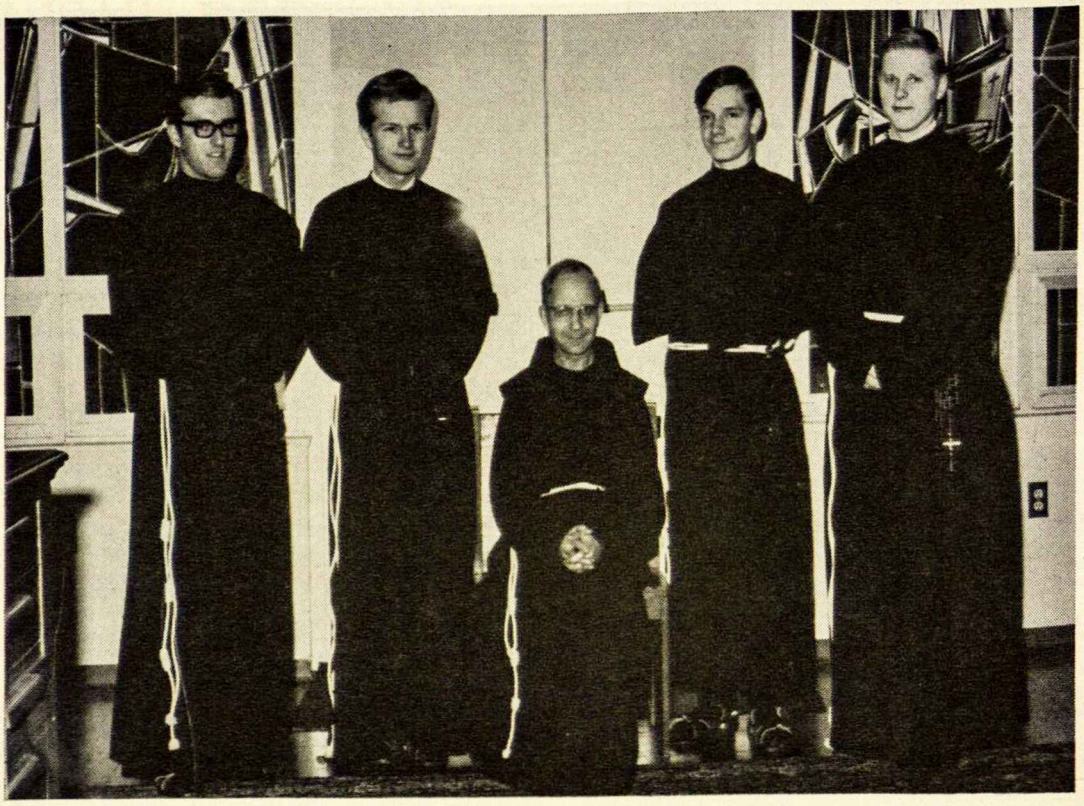

Jaunieji pranciškonai su provincijolu Tėvu Leonardu Andriekum. Visi keturi iš Šv. Antano gimnazijos; iš kairės: E. Antonis, J. Elijošius, A. Yatkauskas, R. Paliulis.

Jaunimo centras New Yorke

Tai paskutinis lietuvių pranciškonų užsimojimas. Iš tikrųjų, manau, kad žymi dalis Amerikos lietuvių jaunimo dar nežino, kas statoma New Yorke, Highland Parke. Tai vadinamas Kultūros Židinys, kuriame bus visa, kas reikalinga jaunam lietuviui. Tai tikra lietuvybės salelė šio didmiesčio jūroje. Kultūros Židinys turės didelę žaidimams ir susirinkimams salę, patalpas lietuviškai šeštadieninei mokyklai, patalpas organizacijoms, biblioteką, meno galeriją, koplyčią, spaustuvę ir daug kitų įdomybių.

Visa tai taip pat kainuos apie milijoną dolerių. Tuos pinigus lietuviai pranciškonai turės iš žmonių surinkti. Reikės daug vargo, kol visuomenę įtikinsime aukoti, kol pradėsime ir užbaigsime statybą. Paskui reikės visa tai išlaikyti. Tai sunkus žygis. Rizikinga buvo jį pradėti. Bet jis jau pradėtas. Žemė nupirkta, bene, pačioj gražiausioj New Yorko miesto vietoje; planai jau daromi, visuomenė judinama aukoti. Manome, kad ir jaunimas įsijungs į statybos vajų. Juk beveik jam visa tai ruošiama. Kultūros Židinio reikšmę pajus visos New Yorko apylinkės jaunimas ir net tolimesnių vietovių. Pranciškonams yra malonu ruošti jaunimui šią lietuvišką gūžtą.

Sveikinimas ir kvietimas

Mieli jaunuoliai, žinau, kad Jums patinka tai, ką daro vyresnieji Jūsų labui. Esu tikras, kad Jums visiems, tiek berniukams, tiek mergaitėms, įdomu buvo išgirsti net apie 3 jaunimo centrus, kuriuos įkūrė ir kuriems vadovauja lietuviai pranciškonai. Tai Jūsų dvasiniai namai. Jūs ten galite rasti malonią užvėją nuo svetimų ir žalingų didmiesčio įtakų. Jūs ten galite užaugti savo tautą mylinčiais žmonėmis.

Baigdamas šį laišką, sveikinu visą lietuvių jaunimą Amerikoje ir Kanadoje. Džiaugiuosi, kad Jūs domitės lietuvybe ir žadate perimti vyresniųjų darbą, kai užaugsite. Jums priklauso ir tie 3 jaunimo centrai. Ateikite lietuviams pranciškonams pagalbon. Mes labai laukiame lietuvių jaunuolių, kurie įstoję į mūsų vienuoliją, tarnautų Dievui ir vadovautų lietuvių jaunimui. Pranciškonų darbas turi būti tęsiamas lietuvių jaunosios kartos.

T. Leonardas Andriekus, O.F.M.

Atsakymams į šį laišką adresas:

Provincial Superior
Franciscan Monastery
Kennebunkport, Maine 04046

GLOBĖJŲ FORUMAS

MOKYMOSI TECHNIKA

a) Susirinkimai

Daugiausia darbo bus atliekama susirinkimų metu. Todėl jie turi būti labai gerai suplanuoti ir paruošti. Kitaip bus tik laiko gaišinimas. Susirinkimų negali būti perdaug, nors nariai to ir norėtų. Tas noras greit atšala, ir visai susirinkimai nutrūksta. Geriausia turėti susirinkimus sykį per mėnesį. Reikia sutarti maždaug tuo pačiu mėnesio metu, pvz., antros savaitės šeštadienį. Yra daug įvairių pro ir con, kada susirinkimus šaukti: sekmadieniais po mišių, penktadienio vakare, šeštadienį — po pietų ar vakare. Labai yra svarbu, kad savaitės diena ir dienos valanda būtų pastovios. Jei nėra ypatingų kliūčių, — rekomenduotinas sekantis laikas:

Šeštadienį, 2 val. po pietų, antrą mėnesio savaitgalį.

Susirinkimų skelbimas. Datą šitaip sutarus, kartais tenka ją keisti. Geriausiai yra pranešti nariams telefonu, jei visi nariai namuose juos turi. Tam reikia padaryti sąrašą ir schemą, kuri atrodo maždaug taip:

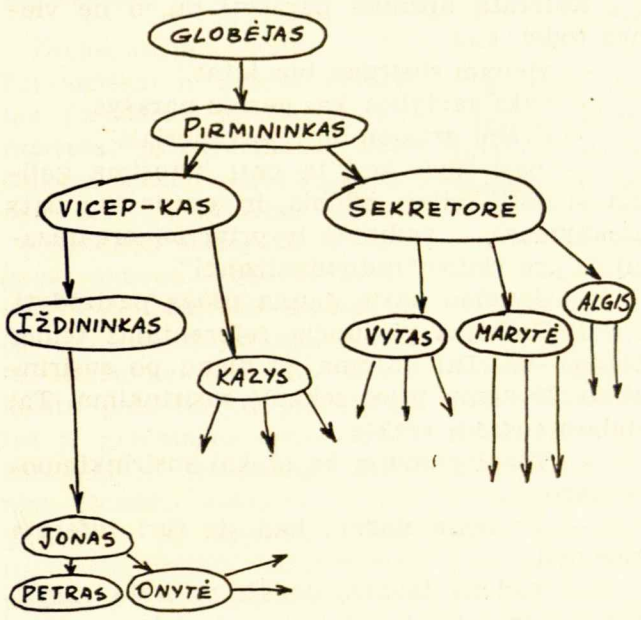

Pagal šią schemą globėjas vienu telefono paskambinimu praneša 20 narių! Pastebėkite, kad iždininkas skambina toliausiai gyvenančiai grupei, kad būtų tik vienas tolimos distancijos skambinimas.

Jei ne visi nariai turi telefonus, reikia rasti kitus būdus susižinoti, pvz. jei yra kitas narys toje pačioje mokykloje — tegu pasako.

Tačiau geriausia, jei susirinkimo data ir vieta sutarta susirinkime iš anksto.

Susirinkimo vieta. Būrelio susirinkimui reikia mažo kambario — ne salės. Geriausiai tinka mokyklos klasė, bet neperdidelė. Jei reikia susirinkimą daryti salėje, reikia atsinešti porą stalų į kampą ir apie juos susėsti. Geriausiai sėdėti apie didelį stalą — konferencijos forma.

Susirinkimams tinka:

įrengtas namo rūsys
mokyklos klasė
privatus butas
privati biblioteka

Susirinkimams netinka:

namo "porčius" — atdaras
parkas
patio
miegamasis kambarys
neįrengtas rūsys
didelė salė

Vietą patartina keisti, nes

1) kai kurie nariai neturės visą laiką toli važiuoti
2) įdomiau
3) atsiras pati geriausia vieta
4) šeimininkams neįkyrės būrelis.

Pavyzdys:

1) Parapijos mokyklos klasėje
2) Pas Onytės tėvus
3) Pas Jono tėvus
4) Pas Marytės tėvus
5) Vėl mokyklos klasėje
6) Pas Petro tėvus, etc.

Susirinkimo tvarkraštis

Jeigu jaunesniųjų būrelyje viskas vyksta lengvai ir neformaliai, tai vyresnieji jau turi šiek-tiek formalumo išmokti, — kitaip jie visai išsigąs viešų minėjimų, švenčių ir nežinos nuo ko pradėti. Tačiau ir čia formalumai atliekami kaip galima greičiau, susirinkimo pradžioje, o visas susirinkimas vyksta draugiškoje nuotaikoje. Žemiau paduodamas bendras susirinkimo modelis, kuris įpratina ir narius, ir vadovus, ir patį globėją prisilaikyti lengvos rutinos, kas palengvina tvarkos nustatymą ir programos planavimą. Gera tačiau, — jei globėjas tai randa reikalinga, — pakeisti tvarkraščio eigą, nors dėl paįvairinimo. Pavyzdžiui:

1. Susirinkimo pradžia, at-ko malda prieš susirinkimą (skaito būrelio pir-kas, jis taip

pat paskiria susirinkimo sekretorę ir vadovą, kuris susirinkimą praveda) — 3 minutės.

2. Praeito s-mo užrašų ar protokolo skaitymas — 5 min.

3. Šv. Rašto skaitymas (vienas iš narių iš anksto pasiruošęs) — 5 min.

4. Mąstymas — 5 min.

5. Ideologinė ar kita programa:

a) namų darbas; nariai pasakoja ar atlieka kas buvo užduota — 20 min.

b) referatas, ar referatai, kuriuos skaito patys kuopos nariai (ideologinė programa) — 15 min.

c) diskusijos — 20 min.

6. Globėjo paaiškinimai ir pasirengimas kitam susirinkimui — 10 min.

7. Einamieji reikalai: — 15 min.

a) pranešimai,

b) diskusijos ir sumanymai,

c) darbų pasiskirstymas

8. Užbaiga — malda — 1 min.

Viso 1 val. 39 min.

9. Vaišės, tolimesnės diskusijos, pasikalbėjimai ar šokiai.

— — —

Susirinkimas jokiu būdu negali tęstis daugiau kaip 2 valandas. Reikia pradėti punktualiai ir bandyti laikytis čia pridėtos tvarkos, kad s-mas būtų balansuotas. Didžiausias pavojus diskusijų metu: neužtęsti. Geriau atidėti kitam susirinkimui, ar tęsti susirinkimui pasibaigus, — prie kavos... Tačiau, jei iškyla labai svarbus, įdomus ir pagrindinis klausimas, reikia jį išspręsti tuojau, o ne atidėti, nes gali atrodyti, kad globėjas nežino atsakymo ar tik nori išsisukti...

Sunkiausieji programos punktai yra tie, kuriuose reikia nariams rašyti:

— praeito s-mo protokolas,

— referatai.

Susirinkimo protokolas turi būti kuo trumpiausias. Jį tiesiog galima vadinti būrelio užrašais. Jame turi būti tik kas ką darė, ir kas apsiėmė ką daryti. Nereikia protokole nagrinėti temų ir referatų. Referatai lieka globėjo laikinoje žinioje. **Referatai** yra pagrindinis vežimas, kuriuo važiuojama į minties pasaulį. Todėl reikia turėti ypatingą dėmesį jiems, ir čia yra didžiausias globėjo darbas.

1. Referatus rašo visi, išskyrus kuopos valdybos narius. To reikalauja lygaus darbo paskirstymo principas.

2. Pirmiausia globėjas paskelbia sekančio s-mo temą. Po to prašo dviejų savanorių. Čia globėjas turi pranešti du dalykus:

— jei nebus savanorių, reiks skirti,

— "nebijokit — aš jums padėsiu".

Referatą apsiima parašyti du, o ne vienas todėl, kad

— vienam susirgus, bus kitas,

— vyks varžybos, kas geriau parašys,

— dviem drąsiau būti "savanoriais",

— pasirodys, kad tą patį klausimą galima spręsti keliais būdais, ir gausis tas pats atsakymas, — vadinasi ir principų organizacijoje yra vietos "individualizmui",

— daugiau narių gauna progą pasirodyti.

3. Globėjas pasiunčia referentams temos planą, -us. Tai daroma 10 dienų po susirinkimo, 20 dienų prieš sekantį susirinkimą. Tai sudaro sekantį efektą:

— Tėvai pamato, ką at-kai susirinkimuose daro,

— Primena nariui, kad jis turi referatą paruošti,

— Padeda tėvams padėti referatą rašyti, tuo sudomindami tėvus ir sudarydami progą vaikui su tėvais "rimtai" pabendrauti. (Kitus tėvus tai sukrečia; kaip blogai jų vaikelis lietuviškai kalba ir rašo! Darosi neramu tuose namuose...).

4. Reikalui esant, globėjas gali pasiųsti kelis planus: vieną labai pradinį, (su definicijomis ir pagrindine mintimi), antrą — jau labiau detalizuotą ir taip toliau. Vėliau parodysime pavyzdžius ir rezultatus.

TĖVŲ PARAMA

Kitos organizacijos turi labai stiprius ryšius su savo vietos tėvų komitetais, kurie vietos vienetus labai stipriai remia finansiniai; nupirkdami jiems uniformas, įrankius ir net stovyklavietes. Todėl ir at-ko tėvui vaiko priklausymas organizacijoje turi kainuoti tiek, kad nebūtų gėdos. Čia paduodamas pavyzdingo tėvo biudžetas vienam moksleiviui, vieneriems metams:

Trys geros knygos, kurias kuopa perka "in corpore" — 15.00 dol.;

Dalyvavimas šventėje ir agapėje — 10.00 dol.;

Metinės vasaros stovyklos mokestis — 70.00 dol.;

Vieno būrelio susirinkimo priėmimas namuose — 15.00 dol.;

Metinė auka tėvų komitetui — 5.00 dol.;

Viso — 115.00 dol.

EX LIBRIS
ATEITIS

KNYGA APIE GYVENIMO ŠALTINIUS

Gyvenimo Šaltiniai, parašyta Stasio Žilio, yra knyga, kuri kalba apie žmogaus ryšius su Dievu ir apie tikrąją sakramentų vertę. Knygos, panašios į šią, apie religiją ir sakramentus, dažnai būna labai sausos ir neįstengia patraukti paprasto žmogaus, jį uždegti tikėjimu ir suįdominus jį prie Dievo arčiau pririšti. Tačiau ši knyga yra kažkaip kitokia, gal užtai, kad labai atvirai ir aiškiai parašyta. Žodžiai ir sakiniai nekomplikuoja teksto iki tokio taško, kad mintys būtų išblukintos. Anaiptol, autorius rašo giliai, bet suprantamai, tikslingai, bet šiltai ir iš viso gaunamas vaizdus apibrėžimas sakramentų paslapčių ir malonės šaltinių.

Pačios knygos tekstas yra labai logiškai ir aiškiai išdėstytas. Pirmiausia pristatomi sakramentai, jų pavadinimai, skaičius ir ženklai apibūdinti. Toliau seka sakramentų veikmė — Kristaus, Bažnyčios ir žmogaus vaidmuo. Seka aprašymas kiekvieno bažnyčios sakramento — jo reikšmė, tikslas ir vertė. Kartu su kiekvieno sakramento paaiškinimu yra įjungtos ir gimininges sritys, pvz.: istoriniai ir stebūklingi šaltiniai, išoriniai sakramentų pavidalai ir jų simbolika, pasiruošimas priimti sakramentą, pageidautinas prisilaikymas po sakramento priėmimo ir net gairės, kurias nurodo kiekvienas sakramentas.

Ši knyga aiškina, kad žmogaus gyvenimas būtų greitai sudievintas, jei žmogus tik leistųsi būti sudvasintas sakramentų veikimu ir malonės sustiprinimu. Bet mažai kas nori išeiti iš savo kevalo; žmonės, užsidarę savyje, nesiekia tobulumo nesiekia dvasinio apsivalymo, nesiruošia susitikimui su Dievu.

Knyga yra parašyta kunigo, išleista kunigų, atspausta seselių vienuolių, turi du šimtus penkiasdiašimt tris puslapius, su piešiniais ir nuotraukomis. Piešiniai primityvūs, nubrėžti stipriom, aiškiom, bet kietom linijom, — yra simboliški, pritaikinti kiekvienam skyriui ir paruošti knygos autoriaus. A. Kezio, S.J. nuotraukos, kurios seka rašinių tekstus, jungia visas knygos mintis.

Knygos tikslas yra priartinti žmogų prie Dievo ir sumažinti prarają tarp jų. Pats autorius tvirtina, kad ši knyga atsieks savo tikslą, jei išmokys mus žvelgti į sakramentus, kaip į pašvenčiančius Kristaus veiksmus, vykstančius Bažnyčioje ir per Bažnyčią.

Laima Švėgždaitė

•

Stasys Žilys: GYVENIMO ŠALTINIAI. Imprimatur: Vincent J. Hines D.D. Episcopus Norvicensis die 8 maii 1964. Spaudė Immaculata Press.

PROTESTAS AR PASMERKIMAS?

Bronius Zumeris, DABARTIES SUTEMOSE. Išleido Lietuviškos Knygos Klubas, 1967 metais; 187 psl., kaina $2.50.

Mūsų laikams ypatingai charakteringa protestai. Kiekvienas bėgame į gatvę su kuo didesniu plakatu, kad tiktai visi žinotų apie širdį draskančią žaizdą. Atrodo, lyg savos nuotaikos išliejimas būtų pats žmogiškai tikriausias veiksmas. Protestuotojas gal tai išgyvens labai giliai ir nuoširdžiai, gal jam pačiam yra būtina visą kartėlį išlieti, tačiau ką visa tai turėtų reikšti tiems, kurie tuo momentu tos nuotaikos neišgyvena? Iš tikrųjų, kodėl turėtų kitiems rūpėti, kad va, man pikta ir skaudu?

Broniaus Zumerio knyga **Dabarties sumetose** gana artima šiai protestų bangai. Atpasakoti knygos turinį, jeigu tai ir būtų galima, nereikia. Tai protestas, jausmo prasiveržimas. Prieš ką protestuoja? Prieš materializmą, dvasinių vertybių stoką, krikščionybės atmetimą. Šių dienų pasaulis supuvęs, pilnas melo, paleistuvysčių, klykiančių minių, be minties ir ramybės. Panašių ydų autorius prisimena galybes. Pavyzdžiui, vieno paragrafo bėgyje (pp. 117-118) pasmerkia "sąmyšį ir netvarką" visuomeniniame gyvenime, filosofijos klaidžiojimus po "egzistencializmo painiavas" ir mokslo įklimpimą į "mažybių pasaulį". (Autorius čia turi galvoje mokslo dėmesį atomų dalelėm. Kodėl toks dėmesys smerktinas — taip ir pasilieka neaišku).

Atrodo, kad visa tai simptomai, o gal priežastys, tos pačios ligos. Žmogus prarado tikėjimą Dievu, atmetė Evangeliją ir štai yra, pagal auto-

rių, pagrindinė mūsų laikų liga. Tai ne tezė, kurią jis veikale mėgina apginti, ne tvirtinimas, kurį siekia įrodyti, tai tik nuotaika, išreikšta kuo tirštesnėm spalvom aforizmų masėje.

Veikale dominuoja aukso amžiaus ilgesys. Kažkada buvę geri laikai, kada krikščionybės globoje žmonės vienas kitą mylėjo, domėjosi kultūrinėm vertybėm. Autorius, žinoma, šitaip neteigia. Tačiau vis kartojasi ta pati nuotaika, kad serga tik mūsų laikai. Pavyzdžiui skaitome, kad "gatvėse paauglių minios universitetų langus daužo" (53 psl.), tartum tai atsitinka tik po to, kai technika žmogaus sielą paverčia į dykumą. Viduramžiuose daužė ne paaugliai, bet studentai, ir tai ne langus, bet profesorius. Antras pavyzdys: "Daug kuo pasižymi mūsų laikotarpis: triukšmas, nerimas, rytdienos netikrumas, abuojumas tiesai, savotiškas dvasinis bukumas ir t. t." Tikrai, rytdiena niekam nėra garantuota, bet ar ji buvo tikresnė, kada kryžiuočiai kas žiemą ir vasarą traukė žemaičių mušti?

Niekas neabejoja, kad ir mūsų laikams daug ko trūksta. Karai, lageriai, visa tai parodo, kad mokslas ir technika rojaus žemėje dar nesukūrė ir nesukurs, tačiau, to neatsiekė ir krikščionybė per dar ilgesnius šimtmečius. Ši nesekmė nemažina krikščionybės vertės. Esmėje, krikščionybė žmogaus išganymo žemėje ir nežada, nes gerai supranta, kad ir tikintysis retai kada pilnai krikščioniškai elgsis. Todėl Katalikų Bažnyčia turi atgailos sakramentą, todėl moko, kad ir koncentracijos lagerio budelis gali būti išganytas. Ar nepradedam tiktai užmiršti prigimtosios nuodėmės doktriną, kuri, šiame kontekste, kaip tik ir sako, kad žemėje žmogus tobulas nebus?

Toks aukso amžiaus ilgesys, iš kurio išplaukia totalinis visko pasmerkimas, ar tai tik nebus viena iš ligų, kuria šiais laikais sergame? Kontraste su idealiu pasauliu, tikrovė visada nukentės. Net ir tai, kas gyvenime yra gera ir vertinga, atrodys blankiai, lyginant su svajonių pasauliu. Visa bėda tame, kad bebandant tas svajones įgyvendinti, ne tik dažnai nepastatome nieko geresnio, bet sugriauname ir tai, kas jau buvo padaryta.

K. Skr.

MAS GLOBĖJŲ SUVAŽIAVIMAS KANADOJE

Š. m. kovo 30 d. Tėvų Pranciškonų patalpose Toronte įvyko Kanados Moksleivių Ateitininkų globėjų suvažiavimas, sušauktas MAS Centro Valdybos iniciatyva. Dalyvių tarpe buvo CV pirmininkas Rimas Laniauskas, Dvasios Vadas kun. G. Kijauskas, S. J., Kanados atstovas p. V. Kolyčius ir 30 globėjų iš Toronto, Hamiltono ir Montrealio.

Po atidarymo maldos ir prisistatymo, Rimas Laniauskas supažindino su CV-bos veikla ir ateities planais. Daugiausia laiko ir pastangų pareikalauja stovyklos. Apie atskirų vietovių veiklą referavo ses. Loreta iš Montrealio, p. Pleinys iš Hamiltono ir p. Kolyčius iš Toronto. Šie pranešimai išryškino veiklą, kuri apima arti 300 organizuotų moksleivių. Iš pranešimų paaiškėjo, jog pasigendama artimesnių ryšių tarp globėjų. Taipgi buvo atkreiptas dėmesys į tai, kad didelė dalis moksleivių nebepereina į studentus ateitininkus. Mažesnėse vietovėse trūksta sąlygų veikimui, o visose vietovėse trūksta tinkamai pasiruošusių vadovų. Pranešimai iššaukė diskusijas, kurios užėmė likusį suvažiavimo laiką.

Jaunučių veiklos diskusijos pabrėžė reikalą konkrečių darbelių, žaidimų, kurie auklėtų vaikus. Vadovai dirba iš įsitikinimo ir pareigos, bet daugely atvėjų patys jaučiasi pasimetę dėl gairių ir pasiruošimo stokos. Ses. Ignė, Toronto globėja, iškėlė mintį suruošti vietovėse globėjų kursus, kurių programon įeitų: a) psichologinis pasiruošimas, b) sistemos pažinimas, ir c) ideologijos įsisąmoninimas. Iniciatyvą ruošti tokius kursus imtųsi pati vietovė, o CV-ba padėtų sukviesti prelegentus ar mokytojus.

Petraukos metu, Toronto Tė-

Nemanau, jog nusikalsiu šiai šventai vietai, į kurią esame susirinkę, nemanau, kad prasilenksiu su šventų apeigų rimtimi, kurioje dalyvaujate, jei jus visus čia esančius lietuvius kviesiu paženklinti auksinę Nepriklausomybės paskelbimo sukaktį pasiryžimais; pasiryžimais gyventi, saugoti tai, ką jums praeitis perdavė ir istorija teikia. Iš prieraišumo, kuris mane jungė dešimtmečius su jūsų tėvyne ir dėl draugystės, kuri ir dabar mane su jumis riša, kaip būtų man malonu, jei, kaip šio minėjimo ir šventės vaisius, gimtų pasiryžimas, — šalia tų darbų, kurie Romoje jūsų sumanumu ir atsparumu yra atlikti, — įkurti Lietuvių Tautinį Centrą.

(Iš Kardinolo Antonio Samore kalbos Romos lietuviams vasario 16 dienos proga)

Globėjai Toronto posėdyje; iš kairės: Ses. Ignė, V. Kolyčius (Torontas), V. Kizerskytė (Montrealis) ir G. Juozapavičiūtė (Hamiltonas).

A. Razgaičio nuotr.

vų Komitetas paruošė skanius pietus, kurių metu globėjai dalinosi įspūdžiais iš veiklos patirties. Po pertraukos diskusijos tęsėsi (vyresniųjų moksleivių organizaciniais reikalais).

Be įvairių specifinių problemų vyresniųjų moksleivių veikloje, ypatingai pažymėtina programos problema. Joje pasigesta krypties ir konkretumo. Kursuose įgyta dvasia įkvepia tik kelis, o jiems sunku numušti indiferentiškumą grįžus į savo vietoves. Įdomus buvo siūlymas gilintis į šeimyniškumo principą, pabrėžiant tėvų ir vaikų santykius.

Suvažiavimas baigėsi svarstymu einamųjų reikalų, tarp jų stovyklų problemos ir Ateities bei CV-bos piniginės padėties.

Sekmadienio rytą, Toronto moksleiviai parodė gražų šeimyniškumo principo pavyzdį, suruošdami agapę, po bendros komunijos. Pusryčių metu keli moksleiviai skaitė trumpus referatus. Jų bendra tema buvo: tėvų - vaikų santykiai.

Šis suvažiavimas, kaip ir visi idėjos draugų sambūriai, įžiebė didesnį norą dirbti, dar arčiau susipažinti su moksleiviais ir padėti jiems persiimti didžiąja idėja — "Visa atnaujinti Kristuje".

Antanas Razgaitis

— ATEITIES redaktorė Gabija Juozapavičiūtė laimėjo "Laiškų Lietuviams" rašinių konkursą, jaunųjų grupėje.

•

— New Yorko ateitininkų sendraugių skyrius š. m. kovo mėn. 20 d. surengė koncertą, kurio pelnas paskirtas ATEIČIAI paremti. Koncerto programą atliko dainuojanti Žymantų šeima iš Čikagos.

•

— Racine miesto burmistras R. Sabonjian, vietos moksleivių ateitininkų pastangų dėka, užsisakė ATEITĮ ir tapo garbės prenumeratorium.

•

— Ateitininkų Federacijos Tarybos posėdis, turėjęs įvykti š. m. balandžio mėn., buvo atidėtas iki gegužės 11-12 ir taip pat įvyks Čikagoje. Turėjo būti Jaunimo Centre pas tėvus jėzuitus, dabar įvyks pas tėvus marijonus.

•

— Lietuvių jaunimo stovykla Brazilijoje šiemet turėjo 120 dalyvių.

administracija praneša:

GARBĖS PRENUMERATAS PO $10 ATSIUNTĖ:

P. Baltakis (Washington, D. C.), dr. J. Balčiūnas (Ohio), kun. V. Cukuras (Conn.), kun. B. Dagilis (Detroit), B. Miniataitė (čikaga), J. Pažemėnas (N. Y.), kun. dr. P. Ragažinskas (Texas), kun. dr. K. Širvaitis (Pa.), P. Spetyla (čikaga), A. Viliušis (čikaga).

AUKOJO "ATEIČIAI" PAREMTI:

Studentų At-kų Draugovė Detroite — $50; P. Ąžuolas (Brooklyn, N. Y.) — $5; dr. R. Giniotis (Waukegan) — $5; dr. A. Juzaitis (Pa.) — $5; dr. A. šmulkštys (N. J.) — $5; Vyt. Volertas (N. J.) — $5; Vyt. Muraška (Phila.) — $3; B. Raugas (N. J.) — $2.50; Po $2.00 — Mrs. Peggy Gupton (Waukegan), J. Butkus (Detroit), E. Petronienė (Phila), K. čikotas (Phila.). Po $1.00 aukojo: J. Leskis, R. Sedar, W. Kaminskas, P. C. Melendez, A. Navickas, J. Navickas, Mrs. A. Bačkis, Mrs. P. Rayunas (visi iš Waukegan), B. Juška (Kenosha), A. Kananavičiūtė (Pa.), Tuskenis (Calif.).

Visiems nuoširdžiai dėkojame.

ATEITIES Administracija

DŽIAUKIMĖS... DŽIAUKIMĖS... DŽIAUKIMĖS...

Nes Kristus savo Kančia, Mirtimi ant Kryžiaus ir Prisikėlimu nugalėjo mirtį ir nuodėmę!

Kas gali žmogui būti linksmesnio už tą Linksmą Naujieną, kad ir jis, su Kristaus pagalba, gali nugalėti nuodėmes ir po mirties amžinai gyventi?

Prisikėlęs iš mirties Kristus gyvena kiekviename iš mūsų. Nors Jis po keturiasdešimties dienų įžengė dangun, Dievas yra žmonėse. Jis nepaliko jų vienų, Kristaus buvimą mumyse parodo kiekvieno žmogaus gyvenimas. Koks žmogus bebūtų, kada nors savo gyvenime jis išreikš tą didelį Gėrį, kurį savyje nešioja. Tai visų pirma pasireiškia kaip artimo meilė, švelnumas, teisingumas, kantrybė, susivaldymas.

Dievas veikia per mus. Mes kiekvienas esame kitoks iš prigimties. Vieni esam linksmesni, atviri; kiti — labiau užsidarę, lėtesni. Tačiau per tą mūsų prigimtį veikia pats Dievas.

Jis suteikia ypatingus talentus, kad žmonės galėtų kurti meno veikalus. Jis apšviečia žmonių protą, kad jie sugebėtų praregėti lig šiol dar nežinotas gamtos paslaptis. Tokiu būdu parašomos knygos, nutapomi paveikslai. Taip mokslininkai prieina prie naujų mokslinių išradimų. Bet Dievas nori, kad ir žmogus pats dirbtų, mokintųsi, studijuotų.

Taigi, Dievas ir per žmogų vis kuria, tobulina pasaulį.

KRISTUS PRISIKĖLĖ. ALELIUJA!

DIEVAS GYVAS IR MUMYSE IR VIRŠ MŪSŲ VISŲ.

LIETUVOS LAISVINIMO INSTITUCIJOS

Pereitame numeryje trumpai paaiškinome, kas yra Lietuvos Diplomatinė Tarnyba, VLIKas ir ALTas. Tai atskirai nuo kitų pavergtųjų tautų veikiančios lietuvių politinės institucijos.

Šiame numeryje pristatysime jums tas politines institucijas, kuriose lietuviai, bendrai su kitomis pavergtomis tautomis, siekia savo valstybėms laisvės.

Lyg ir tarpe šių abiejų grupių stovi:

L. L. K. — LIETUVOS LAISVĖS KOMITETAS

Pirmuosius jo narius 1951 m. paskyrė Lietuvos atstovas Washington'e. Jie atstovauja Lietuvoje veikusias politines ar ideologines grupes. L. L. K. tikslas yra — aktyviai bendradarbiaujant su kitomis tautomis padėti Lietuvai išsilaisvinti iš Sovietinės vergijos. L. L. K. informuoja įvairius politinius ir diplomatinius sambūrius apie Lietuvos padėtį.

L. L. K. per Lietuvos delegaciją įeina ir į

ACEN — ASSEMBLY OF CAPTIVE EUROPEAN NATIONS

Mes lietuviai tai vadiname Pavergtomis Jungtinėmis Tautomis. ACEN įsteigta 1954 m., sudaryta iš Sovietų pavergtų Europos valstybių demokratinių atstovų. Jie bendromis jėgomis siekia savo tautoms laisvės, siekia, kad jos būtų teisėtų atstovų reprezentuojamos Jungtinėse Tautose (UN). ACEN būstinė yra Amerikoje, New York'e.

Sekančios laisvinimo institucijos sudarytos vien iš baltiečių (estų, latvių ir lietuvių). Joms pirmininkauja lietuviai. Jų tikslas tas pats — įnešti Lietuvos, Latvijos ir Estijos klausimą į Jungtines Tautas (UN).

REZOLIUCIJOMS REMTI KOMITETAS

Tikriausiai jau esate nemažai apie jį girdėję. Paskutinių kelerių metų bėgyje rašėme laiškus, peticijas ir telegramas savo ir ne savo senatoriams ir atstovams. Prašėme, kad remtų H. Con. Res. 416. Jie parėmė, ir JAV Kongrese buvo priimta rezoliucija, prašanti JAV vyriausybę iškelti Estijos, Latvijos ir Lietuvos pavergimo klausimą Jungtinėse Tautose.

Viso to plano iniciatorius ir vykdytojas yra *Leonardas Valiukas,* gyv. Los Angeles mieste. Mums ateitininkams yra didelė garbė, kad šis vyras yra ir aktyvus ateitininkų organizacijos narys. Jis jau 1962 m. įtikino senatorių Kuchel ir atstovą Lipscomb, kad jie įneštų rezoliucijas į senatą ir atstovų rūmus. Tais pačiais metais L. Valiukas sudarė lietuvių, estų ir latvių komitetą, kuris vykdytų visą darbą. Jie rašė šimtus ir tūkstančius laiškų, telegramų; skambino telefonais, ragindami žmones prisidėti.

Rezoliucija Kongrese pravesta, bet tai kol kas ir viskas. Dabar Rezoliucijoms Remti Komitetas ragina mus vėl rašyti laiškus, šį sykį ir pačiam prez. Johnsonui, prašant, kad padarytų tai, ko rezoliucija reikalauja — kad įneštų Lietuvos, Latvijos, Estijos reikalą į Jungtines Tautas.

Rytų Apygardos moksleiviai ateitininkai su vėliavomis, Patersono kursų metu.
A. Juzaičio nuotrauka.

ATEITININKAI YRA JAUNI

Ateitininkų organizacija yra sudaryta daugiausia iš jaunimo. Nors ji buvo įkurta praeityje, jos principai yra išsilaikę nuo to laiko. Ji yra moderniška šių dienų organizacija.

Aš pati priklausau prie ateitininkų organizacijos dėl bendro išsilavinimo. Organizacija mums duoda viską, kas mums padės ir jau dabar padeda išgyventi šį mūsų žemišką gyvenimą. Ji padeda mums išspręsti kasdienines mūsų jaunuolių problemas, ir surasti mums lengvesnį kelią į Aukščiausią.

Per susirinkimus mes daug išmokstame, apsvarstome įvairias problemas. Turime daug patyrusių vadovų, kurie mums duoda daug pagalbos. Taip pat, turime ateitininkų jaunimo stovyklas, vasaros ir žiemos metu. Šiose stovyklose mus auklėja pagal ateitininkų idealus. Ten taip pat išmokstame apie Lietuvos kultūrą ir religinį atsinaujinimą.

Daug vaikų prisirašo prie ateitininkų organizacijos užtai, kad draugai jai priklauso. Taip nevisada turėtų būti, bet jie turėtų įsijungti savo pačių valia, žinodami, kodėl jie taip daro.

Ateitininkai yra jaunimo organizacija. Ji yra jauna, kaip ir jos nariai. Ji nėra atsilikusi, kaip kiti žmonės mano. Kitaip sakant, ji yra "on the go!..." Kiekvieną dieną su aktyviais nariais ir vadovais, kurie sujungia mus vienoje organizacijoje su Kristaus šviesa, lydinčia mus mūsų organizacijos keliu. Jaunimas yra auganti mūsų pasaulio dalis. Jį reikia atsargiai auklėti, kad būtų geresnis sugyvenimas tarp žmonių. Ateitininkų organizacija yra priemonė tai padaryti — išlaikyti jaunimą prieš blogį, išauklėti pilnutiniais žmonėmis.

Rūta Čepaitytė, 13 m.,
Torontas

VYČIO KRYŽIUS

Tai dvigubo kryžiaus ženklas, randamas ant Vyties raitelio skydo. Jis mums žinomas tik nuo Jogailos valdymo laikų, nes jis yra Jogailos šeimos herbas. Dvigubas kryžius simbolizuoja dviejų krikščioniškų tautų — Lenkijos ir Lietuvos susijungimą, kuris buvo įvykęs Jogailos laikais.

Šiame dvigubame kryžiuje abu skersiniai yra vienodo ilgio. Piešiant tą ženklą yra svarbu, kad jie būtų vienodi, nes kitaip — gali gautis rusų ortodoksų patriarchų ženklas.

Mūsų Vyčio Kryžiaus skydas yra pailgas, apačioje siaurėjantis. Skydo dugnas dažomas raudonai, o pats dvigubasis kryžius — skydo apvadas — bronzine spalva.

Lietuvos Respublikos laikais iš šio dvigubo kryžiaus buvo sukurtas kariškas ordenas, suteikiamas asmenims, pasižymėjusiems "UŽ TĖVYNĘ". Jo buvo keletas laipsnių.

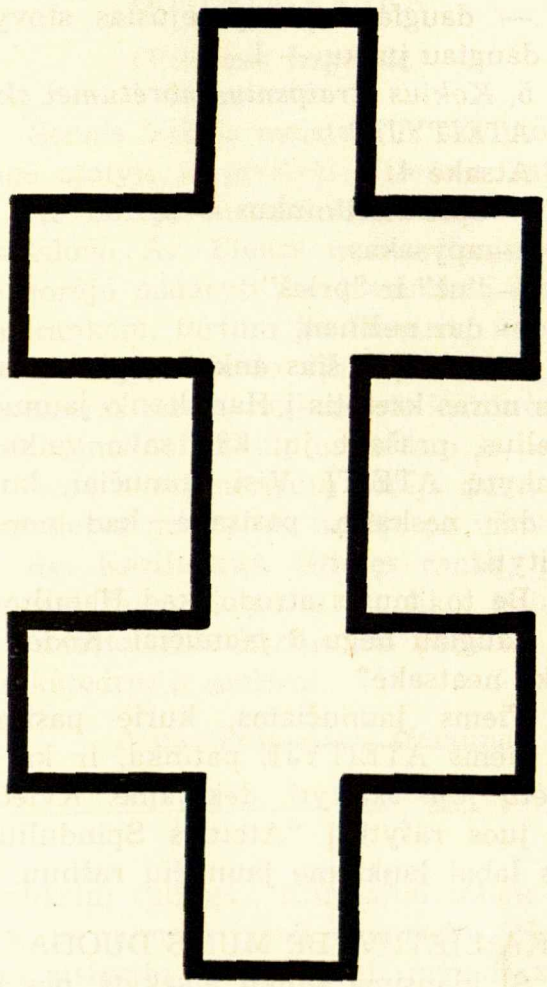

Jaunučiai apie "ATEITĮ". . .

Hamilton, Ont. jaunučiai viename savo susirinkime užpildė anketą apie "ATEITIES" žurnalą. Anketą paruošė Gabija Juozapavičiūtė. Mums prisiųstos 8 anketos. Ne visi jaunučiai atsakė į visus klausimus, bet bandysime čia jų atsakymus pateikti.

1. a) *Ar skaitai ATEITĮ?*

Iš 8 jaunučių 3 skaito, 5 neskaito.

b) *Ar norėtum ją skaityti? Kodėl?*

Į šį klausimą atsakė tie 5 jaunučiai, kurie ATEITIES dar neskaito. Visi atsakė, kad norėtų skaityti:

— norėčiau, nes esu matęs kas randasi ATEITYJE.

— norėčiau, nes man patinka skaityti.

— norėčiau sužinoti apie kitų kuopų veiklą, — taip atsakė 2 jaunučiai.

Į sekančius anketos klausimus atsakė daugumoje tik tie, kurie jau skaito ATEITĮ

2. a) *Kas patinka ATEITYJE?*

— nuotraukos,

— "Spindulių" skyrelis,

— paveikslai, stovyklų aprašymai.

— poezija, nuotraukos.

b) *Kas nepatinka? Kodėl?*

Neatsakė nei vienas jaunutis.

3. *Ar panaikinti "Spindulių" skyrelį?*

Atsakė 4 jaunučiai:

—taip — 1.

— ne — 1.

4. *Kaip pagerinus ATEITĮ? Ko jai trūksta?*

Atsakė 4:

— nieko netrūksta — 1.

— jaunučiai turėtų daugiau rašyti — 2.

— daugiau apie praėjusias stovyklas, daugiau juokų — 1.

5. *Kokius straipsnius norėtumei skaityti ATEITYJE?*

Atsakė 4:

— apie ateitininkus — 2.

—apysakas

— "už" ir "prieš"

— dar nežinau.

Peržiūrėjus šias anketas, pirmiausiai kyla noras kreiptis į Hamilton'o jaunučių tėvelius, prašant jų, kad savo vaikams užsakytų ATEITĮ. Visi jaunučiai, kurie jos dar neskaito, pasisakė, kad norėtų skaityti.

Be to, mums atrodo, kad Hamilton'e yra daugiau negu 8 jaunučiai. Kodėl jie nieko neatsakė?

Tiems jaunučiams, kurie pasisakė kas jiems ATEITYJE patinka, ir ką jie norėtų joje skaityti, dėkojame. Kviečiame juos rašyti į "Ateities Spindulius". Mes labai laukiame jaunučių rašinių. —

KĄ LIETUVYBĖ MUMS DUODA?

Šį klausimą sunku atsakyti, nes pareina nuo to, kaip mes jį suprantame. Aš manau, kad lietuvybė mums duoda progos išlavinti protą, nes mes galime galvoti ir lietuviškai ir angliškai. Kai mes būsime aukštesniuose skyriuose, lietuvių kalbos mokėjimas mums padės išmokti kitas kalbas — kaip lotynų ir italų.

Ona Elvikytė

MANO ŠUNIUKAS

Mano šuniukas yra Margis. Jam labai patinka gaudyti katytes. Taip vieną kartą jam begaudant katytę, jis paklydo. Praėjo trys dienos, o mano Margis nepareina. Tuomet mes paskambinome policijai, bet jie niekur nerado mano šuniuko, gražiausio iš visų šunų. Vieną dieną, vakarienės metu, išgirdau kažką krapštantis prie durų. Atidariau — ir žiūriu, kad stovi mano Margiukas ir meiliai žiūri man į akis. Atsivedžiau kambarin, daviau jam ėsti. Nuo tos dienos jis daugiau niekur neišbėgdavo vienas.

Nemira Balsytė, 9 m.

Šluočius

LIETUVIŲ LIAUDIES PASAKA

Netoli girios gyveno vargšas žmogelis. Jis daugelį metų kiekvieną dieną rišdavo šluotas ir nešdavo į miestą pardavinėti. Nuo tų šluotų jį ir vadino šluočiumi.

Vieną rytą, nuėjus jam šluotų rišti, atskrido labai graži paukštelė. Senis, pametęs rišti šluotas, pradėjo tą paukštelę gaudyti. Taip jam begaudant, praėjo visa diena, ir šluotos nei vienos nesurišo. Tik vakare paukštelę pasigavo ir parsinešė namo. Apsidžiaugė šluočiaus du sūnūs ir duktė, dar labiau apsidžiaugė pati — gal toji paukštelė ir kiaušinius dėsianti.

Ir iš tikrųjų kitą rytą sudėjo paukštelė labai gražų kiaušinį. Šluočiaus pati jau norėjo jį iškepti ir pavalgydinti šeimyną, bet šluočius jai nedavė ir nutarė parduoti. Jis nunešė kiaušinį į miestą. Mieste susitiko ponaitį ir parodė tą kiaušinį. Ponaitis, užmokėjęs keturiasdešimt muštinių, prašė žmogelio parodyti jam tą paukštį.

Žmogelis parsivedė ponaitį namo ir parodė. Ponaitis apžiūrėjęs po sparnais rado parašą: *Kas suvalgys tos paukštės galvą, bus Amerikos karalius, o kas plaučius ir kepenis, tas ras po savo galva kasryt po dešimt raudonųjų".*

Perskaitęs ponaitis prašo žmogelio parduoti jam tą paukštelę ir žada užmokėti tiek, kiek jis prašys. Bet žmogelis nesutinka. Tada ponaitis sugalvojo kaip paukštelę išgauti: žada jisai vesti žmogelio dukterį, jeigu vestuvėms bus papiauta ir iškepta toji paukštė. Su tuo žmogelis sutiko ir netrukus iškėlė vestuves. Tuo laiku, kai visi vestuvininkai išvažiavo į jungtuves, pasilikę namie šluočiaus vaikai atrado iškeptą paukštę ir sumanė paragauti. Vienas suvalgė paukštės galvą, padėtą ant viršaus, o kitas plaučius ir kepenis.

Parvažiavęs jaunikis iš jungtuvių greitai sėdosi už stalo ir rengėsi valgyti paukštę. Bet, neradęs galvos, plaučių ir kepenų, jis baisiai supyko, paliko pačią ir pats vienas pardūmė namo. Tada šluočius sužinojęs, kas taip padarė, užsirūstino ant savo vaikų, skaudžiai juos primušė ir išvarė iš namų.

Vaikai, tėvo išvaryti, nuėjo į girią ir po kelių dienų atėjo į vieną miestą. Tame mieste pamatė juos pirklys. Tas pirklys vaikų neturėjo, tai ir parsivedė juos į savo namus. Parsivedęs paskyrė berniukams vieną tarną, ir jie gyveno visko pertekę. Tarnas, klodamas patalą, po vieno vaiko galva kiekvieną rytą rasdavo po dešimt raudonųjų. Jis niekam nesakydavo ir tuos pinigus sau pasiimdavo.

Vieną rytą pirklys pamatė berenkant tarną pinigus iš po augintinio pagalvio ir nuo to sykio daugiau niekam nedavė kloti patalo, jis pats kiekvieną rytą klojo.

Praėjo keleri metai, vaikai paaugo ir nutarė keliauti į pasaulį. Pirklys juos išleido ir vienam davė daug pinigų kelionei, o kitam nieko nedavė. Paklausus, kodėl vienam duoda, o kitam ne, jis atsakė:

— Tas už mane turtingesnis. Jam kiekvieną naktį iš kažin kur po pagalviu atsiranda pinigų — vis po dešimt raudonųjų.

Padėkojo šluočiaus sūnūs, atsisveikino ir išėjo. Keliavo juodu keletą dienų. Pagaliau priėjo didelę girią, ten rado kryžkelę, ir nutarė persiskirti. Vienas nuėjo viena kryžkelės šaka, o kitas — kita.

Vyresnysis sūnus, kuris buvo suvalgęs paukštės galvą, nuėjo į Amerikos žemę, ir jį ten išrinko karaliumi.

Jaunesnysis, kuris buvo suvalgęs plaučius ir kepenis, išėjęs iš girios, rado miestą. Pavaikščiojęs nuėjo pas karalių ir pasiprašė sodininko padėjėju. Karalius jį priėmė. Praėjo keleri metai. Vieną kartą sode jis dirbo vienas; tuo kartu pro šalį ėjo karalaitė ir jam padovanojo auksinį (pinigą). Karalaitei toliau paėjus, jis numetė į šalį tą auksinį. Karalaitė atsigrįžo ir pamatė jį metant auksinį. Ji priėjo ir supykusi klausia, kodėl jis dovanas mėtąs. Jis atsakė:

— Aš pinigų turiu per akis; daugiau net už karalių! Jeigu netiki, eime, parodysiu.

Karalaitė nuėjo, ir jis parodė visus savo pinigus ir papasakojo, iš kur juos gauna.

Karalaitė viską pasakė savo tėvui ir paprašė, kad leistų už sodininko tekėti. Karalius leido, ir taip antrasis šluočiaus sūnus tapo karaliaus žentu.

IŠTIESTA RANKA

(Vilniaus Legenda)

Senais laikais meistrai ir skulptoriai baigė statyti ir gražinti Vilniaus katedrą. Jie norėjo nukalti tris statulas: Šv. Stanislovo, Šv. Elenos ir Šv. Kazimiero. Jie norėjo padaryti Šv. Kazimierą ištiestom rankom, tartum jis laimintų miestą, bet vyskupas neleido. Jis pasakė, kad Šv. Kazimieras turėtų rankas prie krūtinės — sudėtas maldai. Skulptoriai taip ir padarė. Vieną naktį mergaitė norėjo duoti Šv. Kazimierui gėlytę. Ji norėjo ją užmesti, bet Šv. Kazimieras, ištiesęs ranką, pats pagavo. Taip jo ranka ir liko ištiesta virš miesto. Kai žmonės tai pamatė, ėjo prie katedros ir meldėsi.

Atpasakojo *Algis Maciūnas*

ŽODŽIŲ PAAIŠKINIMAI

Pati — žmona.
muštiniai — pinigai.
Raudonieji — pinigai.
pirklys — žmogus, kuris perka ir parduoda prekes.
augintinis — paimtas auginti svetimas vaikas.
giria — didelis miškas.
jungtuvės — vestuvės.
žentas — dukters vyras.

Vakarienė mūsų namuose

— Valgis! — sušunka mamytė. Prasideda vakarienė.

—Eliozi, ar persižegnojai?

— Užmiršau.

Tyliai valgome. Staiga prašneka tėvelis:

— Neimk mėsą su pirštais. Priprasi, ir paskui svečiuose taip valgysi.

— Bet amerikonai taip valgo, — prieštarauja mano sesutė.

— Man nesvarbu, kaip amerikonai valgo. Lietuviai taip nevalgo.

— Aš mačiau ir lietuvius taip valgant, — sako sesutė.

— Tik neišauklėti žmonės taip valgo, — jau pyksta tėvelis.

— Eliozi nevalgyk mėsą su pienu, viduriai suges, — vėl sako tėvelis.

— Bet man labai sausa, — atsakau aš.

— Mama, kodėl jam padažo neužpylei?

— Palik tu juos ramybėje, — atsako mamytė.

— Na, Mirga, ką tu šiandien beišmokai? — vėl klausia tėvelis.

— Kad Sokratas šitaip pasakė: Jeigu . . .

Ir ji pradeda filosofuoti apie tai, ką pasakė Sokratas. Mamytei ne viskas iš tos filosofijos patinka.

— Kaip jūs galite taip šnekėti? — sako ji. — Lietuvoje žmonės taip nešnekėjo.

Mirga tarytum negirdi, filosofuoja toliau.

Paskui tema nukrypsta prie Amerikos:

— Jau tas prezidentas Džonsonas toks kvailas, — pasako tėvelis, — aš jo vietoje karą Vietname laimėčiau per dvi savaites!

Ir pradedame šnekėti apie karą Vietname.

Kai nukrypsta kalba prie Amerikos plėšikų, tėvelis pasako:

— Reikėtų juos šaudyti. Kitaip niekuomet žmonėms ramybės nebus.

Kai baigiame valgyti, tėvelis dar geria kavą su pyragu. Visi kiti pieną geriame, bet irgi su pyragu.

— Mama, čia yra netikra kava, aš noriu tikros, — sako tėvelis.

—Tikros aš negaliu tau duoti. Narkotikai yra.

Paskui skirstomės, einame kiekvienas prie savo darbo.

Aloyzas Pakalniškis

MOKSLEIVIŲ IR JAUNUČIŲ ATEITININKŲ VASAROS STOVYKLOS

Moksleivių Ateitininkų Sąjungos vasaros stovyklų tikslas:

Moksleivių Ateitininkų Sąjunga (MAS), organizuodama jaunimo stovyklas, siekia sudaryti sąlygas jaunimui susipažinti, pabendrauti, sveikai paatostogauti ir ugdyti organizacinį sąmoningumą. Stovyklos programa, sudaryta patyrusių jaunų pedagogų, yra domi ir patraukli kiekvienam stovyklautojui. Programoje — sportas (tenisas, beisbolas, krepšinis, kvadratas, maudymasis), iškylos į apylinkės gamtą, vakarais laužai, pasirodymai, vaidinimai ir šokiai... Organizacinis lavinimas, pašnekesiai, būrelių diskusijos taip pat sudaro svarbią programos dalį. Kiekvienas stovyklautojas privalo laikytis nustatytos tvarkos ir drausmės, respektuoti lietuvių kalbos vartojimo nuostatą.

MAS Centro Valdyba

MODERNIŠKAS PRILYGINIMAS

Ir tarė jiems viešpats:

Ir taip turėjo būti: anksti rytą paskutiniosios semestro dienos, iškilo minia mesdama šalin visas knygas ir šaukdama. Ir ten buvo daug verksmo ir rankų laužymo, nes teismo diena artėjo, o jie taip bijojo. Nes jie nepadarė tų dalykų, kuriuos jie turėjo padaryti, ir jie padarė tuos dalykus, kurių jie neturėjo padaryti, ir jiems nebebuvo pagalbos.

Ir buvo daugelis, kurie liko savo kambariuose, kurie budėjo per naktį prie savo knygų, bet jiems nebebuvo iš to jokios naudos. Ir buvo tie, kurie ramiai atsikėlė, nes jie jau iš anksto buvo pasiruošę savo kelią. Ir šie buvo protingieji, kurie buvo žinomi kaip degintojai — vidurnakčio lempos aliejaus.

Ir minia atsikėlė ir pavalgė didžius pusryčius; ir jie atėjo į paskirtą vietą, ir jų širdys buvo sunkios.

Ir kai kurie iš jų gailėjosi už savo maištingą gyvenimą ir apgailestavo savo likimą, bet jie nebeturėjo laimės. Ir pagaliau atėjo jų tarpan vienas šėtoniško šypsnio, žinomas kaip jų instruktorius, ir išdalino jiems popierį ir nuėjo savo keliu.

Ir daug, ir įvairių buvo atsakymų, kurie buvo paduoti, nes kai kurie jo pamokymai buvo kritę į derlingas galvas, kiti pateko tarp piktžolių, o treti — neįkrito visai. Ir ten buvo tų, kurie rašė po valandą, kiti po dvi, o kiti — nusisuko nusiminę. Ir kai jie pabaigė, jie susirinko savo nuosavybes ir nuėjo tykiai, kiekvienas pasižadėdamas sau daugiau nebegrįžti šiuo keliu . . .

Ir klausytojai nuėjo nusiminę, nes jie suprato, kad jų valanda greitai ateis. Ir įsisąmoninę šiuos žodžius jie grįžo į savo gyvenamąsias vietas pasiruošti atsiskaitymo dienai.

Tikros citatos iš stovyklų:

"... po šokių sekė tyla ir — kitos dienos pranešimai ..."

"Iš kino grįžome labai pavargę. Tada surengėme sukilimą".

"Po to pavalgėme pusryčius: kiaušinienės ir lašinėlių, kurių nebuvo".

"Dainavome dainą: Teka pievos, saulė mirguliuoja".

Kiek naujų prenumeratorių
jau suradai
ATEIČIAI?

PRAEITO NUMERIO GALVOSŪKIO ATSAKYMAI

Skersai: 4. Su. 5. Mato. 8. Šatrijos Ragana. 11. Ežys. 12. Šalis. 13. Neris. 15. Šilojai. 16. Alps. 17. Pasala. 18. Sau. 19. Ina. 20. Kur. 22. PLB. 24. Po. 25. Saiko. 26. Eilės. 27. Rupi. 28. Auksė. 29. Pasieksim.

Žemyn: 1. Gluosnis. 2. Tarsi. 3. Pažaislio. 5. Marijampolės. 6. Ta. 7. Onė. 8. Šešupė. 9. Tyla. 10. Siela. 14. Rolė. 15. Šauksmas. 17. Pa. 18. Savaip. 21. Rieke. 23. Bus. 24. Pirma.

ALp(LKA)1786
1968, Nr.4

Moksleivių ateitininkų vasaros stovyklos

KANADOJE: WASAGA BEACH, ONTARIO

pas Tėvus Pranciškonus

Jaunučiams ir moksleiviams — liepos 28 — rugpiūčio 10 dienomis.

Dėl informacijos ir registracijos:

Kanados MAS CV Atstovas
V. Kolyčius, 86 Glenholm
Toronto, Ont., Canada
Tel. 534-5586

ir per savo vietovės kuopos valdybą bei globėjus.

KALIFORNIJOJE:

Dėl datos bei bendrų informacijų susiriškite su savo globėjais.

RYTUOSE:
KENNEBUNK PORT, MAINE

pas Tėvus Pranciškonus

Jaunučiams ir moksleiviams—rugpiūčio 4 — 18 d.d. Dėl informacijos ir registracijos:

Rytų MAS CV Vyr. Atstovas
A. Juzaitis
207 Yellowstone Rd.
Plymouth Meeting, Pa. 19462
Tel. 838-6022

ir per savo vietovės kuopos valdybą bei globėjus.

DAINAVOJE
MANCHESTER, MICH.

Moksleiviams — birželio 16-30 d.d.
Jaunučiams — birželio 30 — liepos 14 d.d.

Dėl informacijos ir registracijos:
MAS Centro Valdyba
1911 Beverly Hills Dr.
Euclid, Ohio 44117

Čikagoje:

D. Viliušis, 4050 So. Campbell
Chicago, Ill. 60629
Tel. LA 3-8330

Ona Rušėnienė
7247 So. Maplewood
Chicago, Ill. 60629
Tel. 778-8645

Cicero:

Nijolė Baronienė, 1436 So. 49 Ct.
Cicero, Ill. 60650
Tel. OL 2-3212

Antanas Tauginas, 1529 So. 49 Ct.
Cicero, Ill. 60650
Tel. OL 6-5174

ir per savo vietovės kuopos valdybą bei globėjus.

KANADOJE: MONTREALYJE

Lorencian kalnuose — Baltijos Stovykloje

Liepos 13 — 20 dienomis.
Dėl informacijos ir registracijos:
Seselė Margarita
1450 Rue de Seve
Montreal 20, Que., Canada

ir per savo vietovės kuopos valdybą ir globėjus.

88, 364, 150